

РЕШЕНИЕ

№ 286

гр. София , 12.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН в публично заседание на двадесет и осми април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Веселин Пенгезов
Членове:	Десислав Любомиров Атанаска Китипова

при участието на секретаря Росица Й. Вьонг
в присъствието на прокурора Ангел Попколев
като разгледа докладваното от Атанаска Китипова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20201000601120 по описа за 2020 година

Въззивното наказателно дело №1120/2020г. по описа на САС е образувано за проверка на присъда №90/25.10.2017г., постановена от ОС Пловдив по нохд №520/2016г., след отмяна на решение №19/29.01.2019г., постановено по внохд №198/2018г. на ПАС. С решение №230/08.09.2020г., постановено по нд №522/2019г. на II но на ВКС, делото е върнато за ново разглеждане поради наличие на касационно основание по чл.348, ал.3, т.1 във вр. с ал.1, т.2 от НПК.

Подсъдимите по делото с невлязлата в сила присъда са признати за виновни по няколко обвинения за тежки умишлени престъпления, както следва:

Подсъдимият М.П. е признат за виновен по обвинения по чл.330, ал.3 във вр. с чл.20, ал.2 и чл.26, ал.1 от НК, за което е определено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 7 г.и 6 м./седем години и шест месеца/, по чл.216, ал.1 във вр. с чл.20, ал.2 и чл.26, ал.1 от НК, за което е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 2 г./две години/, по чл.216, ал.1 във вр. с чл.20, ал.2 от НК, за което е наложено наказание „Лишаване от

свобода“ за срок от 6 м./шест месеца/, по чл.195, ал.2 от НК във вр. с чл.20, ал.2 и чл.26, ал.1 от НК, за което е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 4 г./четири години/, по чл.199, ал.1, във вр. с чл.20, ал.2 от НК, за което е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 6 г./шест години/, като на основание чл.23, ал.1 от НК е определено едно общо наказание „Лишаване от свобода“ в размер на 7г. и 6м /седем години и шест месеца/.

По отношение на подсъдимия С.С. е постановена осъдителна присъда за престъпление по чл.330, ал.3 във вр. с чл.20, ал.2 и чл.26, ал.1 от НК, за което е определено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 6г./шест години/, по чл.216, ал.1 във вр. с чл.20, ал.2 и чл.26, ал.1 от НК, за което е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 2 г./две години/, по чл.216, ал.1 във вр. с чл.20, ал.2 от НК, за което е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 6 м./шест месеца/, по чл.195, ал.2 от НК във вр. с чл.20, ал.2 и чл.26, ал.1 от НК, за което е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 3г. и 6м./три години и шест месеца/, по чл.199, ал.1, във вр. с чл.20, ал.2 от НК, за което е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 6г./шест години/, като на основание чл.23, ал.1 от НК е определено едно общо наказание в размер на „Лишаване от свобода“ за срок от 6г./шест години/.

Подсъдимият В.Е. е признат за виновен и осъден, както следва – за престъпление по чл.117, ал.2 във вр. с чл.20, ал.2 от НК, за което е определено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 3 г./три години/, за престъпление по чл.330, ал.3 във вр. с ал.2, т.1 и т.2, във вр. с ал.1, във вр. с чл.20, ал.3 и чл.26, ал.1 от НК, за което е определено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 7г.и 6 м./седем години и шест месеца/, по чл.216, ал.1 във вр. с чл.20, ал.3 от НК, за което е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 6 м./шест месеца/, като на основание чл.23, ал.1 от НК е определено едно общо наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 7г. и 6м./седем години и шест месеца/.

Подсъдимият Р.К. е бил признат за виновен и осъден за престъпления по чл.117, ал.2 във вр. с чл.20, ал.2 от НК, за което е определено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 3г./три години/, по чл. 330, ал.3 във вр. с ал.2, т.1 и т.2, във вр. с ал.1, във вр. с чл.20, ал.3 и чл.26, ал.1 от НК, за което е

определено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 7г./седем години/, по чл. 330, ал.2 във вр. с чл.20, ал.3 от НК, за което е определено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 3г./три години/, като на основание чл.23, ал.1 от НК е определено едно общо наказание в размер на 7г./седем години/ „Лишаване от свобода“.

Подсъдимият М.Д. е бил признат за виновен и осъден за престъпление по чл. 330, ал.2, т.1 във вр. с ал.1, във вр. с чл.20, ал.2 от НК, за което е определено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 4г./четири години/.

Подсъдимият П.П. бил признат за виновен и осъден за престъпление по чл. 330, ал.3 във вр. с ал.2, т.1, във вр. с чл.20, ал.2 от НК, за което е определено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 4г./четири години/, по чл.195, ал.2 от НК във вр. с ал.1, т.3 и т.4, във вр. с чл.194, ал.1, във вр. с чл.20, ал.2 и чл.26, ал.1 от НК, за което е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 4г./четири години/, като на основание чл.23, ал.1 от НК е определено едно общо наказание в размер на 4г. /четири години/ „Лишаване от свобода“.

Подсъдимият В.Б. е бил признат за невиновен в извършване на престъпление по чл.330, ал.3 във вр. с ал.2, т.1 и т.2, във вр. с ал.1, във вр. с чл.20, ал.2 от НК и е оправдан по това обвинение.

С присъдата съдът се произнесъл по приетите по делото веществени доказателства и е възложил на осъдените подсъдими за заплатят направените по делото разноски.

Против присъдата на ПОС е постъпил въззивен протест, както и допълнителен протест, с който се възразява против оправдаването на подсъдимия В.Б., като се иска признаването му за виновен по повдигнатото му обвинение, както и против частичното оправдаване на подсъдимите Е. и К. по обвинението за съучастие с Б., за които се иска осъждане, а също и против размерите на наказанията на Е. и К., за които се иска увеличение, като наказанието се измени, като се увеличи в размер на по 10 години за обвиненията по чл.330 от НК. В тази част първоинстанционната присъда е била потвърдена от АС Пловдив, не е постъпил касационен протест срещу потвърдителната оправдателна част на въззивното решение, поради което ВКС се е произнесъл само в потвърдителната му осъдителна част.

Постъпила е въззивна жалба от адв. Д. Х., защитник на подсъдимия

М.П., в която се навеждат доводи за неправилност, незаконосъобразност, необоснованост на присъдата и несправедливост на наказанието. Постъпила е и допълнителна въззивна жалба, в която се твърди, че не са отчетени самопризнанията и съдействието, както и че наказанието следва да се определи при превес на смекчаващите вината обстоятелства, в каквата насока се иска изменение на присъдата.

Депозирана е въззивна жалба от адв. Д., защитник на подсъдимия В.Е., както и допълнителни бележки към нея, в които се сочи, че присъдата е постановена в противоречие с материалния закон, необоснована е, нарушени са процесуалните правила и наказанието е явно несправедливо, не е направен обективен и пълен анализ на доказателствата, съдът се е позовал на недопустими такива, няма анализ на противоречията, използвани са предположения и нерегламентирано СРС, а полицейските служители П., А. и К. са разпитани в противоречие с правилата по чл. 118 от НПК. Иска се признаване на подсъдимия Е. за невиновен. Защитникът е депозирал и становище против протеста на прокурора.

Постъпила е въззивна жалба от адв. Р., защитник на подсъдимия К., както и допълнение към нея, в които се сочи, че присъдата е неправилна, необоснована, явно несправедлива и постановена в нарушение на материалния и процесуален закон. Твърди се, че липсват признаците на престъплението от субективна страна, не са обсъдени подробно възраженията на защитата, наказанието е завишено, затова се иска оправдаване на К. или връщане на делото за ново разглеждане.

Депозирана е въззивна жалба от адв. И., защитник на подсъдимия П.П., в която се твърди, че присъдата е неправилна, противоречи на материалния и процесуален закон, обвинението по чл.195 от НК не е доказано, както и че не са отчетени обстоятелствата, относими към определяне на наказанието. Иска се изменение на акта, като се намали наказанието до размер от три години и се приложи разпоредбата на чл.66 от НК.

Подадена е въззивна жалба от адв.Д., защитник на подсъдимия М.Д., в която са посочени неправилност, незаконосъобразност и явна несправедливост на присъдата, иска се изменение, като се намали наказанието и да се преквалифицира деянието по чл.330, ал.3 от НК в такова по чл.330, ал.1 от НК.

С решение №230/08.09.2020 г., постановено по н.д. №522/2019г. на Второ наказателно отделение на ВКС, образувано по касационни жалби на защитниците на подсъдимите К., Е., П., С., П. и Д., както и лично подадени от Е., П. и С., е било отменено решение №19/29.01.2019г. на ПАС в потвърдителната му осъдителна част. Потвърдителната оправдателна част на решението не е била предмет на касационната проверка поради липса на протест. В останалата част решението е било отменено, тъй като ВКС е приел наличието на касационно основание по чл.348, ал.3, т.1, във вр. с ал.1, т.2 от НПК, като съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване на процесуалните права на всички подсъдими, се изразяват в непълна и некоректна оценка на доказателствените източници с решаващо значение за изводите по фактите и приложимия закон, както и използване на недопустими такива. Според решението, не е бил извършен собствен анализ и оценка на доказателствени източници, поставени в основата на осъждането, въззивният съд практически се е позовал на стореното от първата инстанция, прието за правилно и законосъобразно, без значителни разлики. Не е била извършена коректна и пълна оценка за допустимостта, надеждността и достоверността на източниците на информация, въпреки съмненията за оказано влияние от страна на разследващи и полицейски служители не само върху подсъдимите и свидетелите, но и като цяло върху начина на събиране на доказателства. Не е била направена дължимата оценка на самопризнанията и съобщаването на уличаващи данни за други подсъдими от страна на П. и С., като съмненията за оказан психологически натиск са били отхвърлени с крайно неубедителни мотиви. Въззивният съд, според решението, е пропуснал оговора, съдържащ се в обясненията на П., да бъде проверен в условията на състезателност, той е отказал да отговаря на въпроси след приобщаване на обясненията му от ДП. Съдът не е съобразил и че признанията на подсъдимите и оговора са били преценявани и подкрепяни от недопустими доказателствени средства – показанията на свидетелите П., К. и отчасти А., оперативни работници. ВКС категорично не е споделил тезата на ПАС, че показанията на полицейските служители, преразказващи признания на заподозряно/обвинено лице, в условията на арест или задържане, без осигуряване на правото на адвокатска защита, без уведомяване за правото да не дават уличаващи ги обяснения, които могат да бъдат използвани за осъждането им, могат да имат процесуална стойност, извън оперативното им значение за разработване на

версии и тяхната проверка. По тези съображения и позовавайки се на решение на ЕСПЧ от 08.03.2018 г. по делото Д. М. срещу България, ВКС е заключил, че подсъдимият К. не е направил изявления по надлежен ред и чрез заобикаляне на този ред, те нямат доказателствено значение. Предвид липсата на процесуална възможност ВКС да поправи констатираните нарушения, решението е било отменено и делото е било върнато на ПАС за ново разглеждане от друг състав от фазата на съдебното заседание.

След отвод на съдиите от ПАС от разглеждане на делото на основание чл.29, ал.2 от НПК, същото е било изпратено на основание чл.43, т. от НПК от ВКС на САС, за разглеждане и решаване.

Пред въззивната инстанция представителят на САП пледира за връщане на делото в досъдебната фаза, за отстраняване на съществени процесуални нарушения, допуснати при формулиране на обвиненията против П. и С. по чл.199, ал. 1 от НК, алтернативно иска уважаване на протеста, предвид изложените в него основания.

Пред въззивната инстанция подсъдимият П. лично и чрез защитника си адв. К. поддържа въззивната жалба и посочените в нея основания за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на първоинстанционния акт, като моли съда да се произнесе, като има предвид и решението на ВКС.

Подсъдимият С. лично и чрез защитника си адв.И. поддържа жалбата си и заявява, че не е виновен, а престъпленията не са доказани.

Подсъдимият Е., лично и чрез защитниците си адв.Д. и адв.Е., оспорва протеста и поддържа изцяло аргументите, изложени в жалбите, твърди се, че са извършени множество процесуални нарушения, които обаче не могат до доведат до връщане на делото, тъй като са неотстраними. Сочат, че няма годни доказателства, които да потвърждават вината на Е., всичко е основано на доказателства, изтръгнати не по предвидения от НПК ред, упражнен е натиск и насилие срещу свидетелите, манипулирани са пострадалите свидетели. Чрез делото подсъдимият е бил отстранен от неговата дейност, поета от други колеги. Иска се оправдаване на подсъдимия Е..

Подсъдимият К., лично и чрез защитника си адв.П., поддържа въззивната жалба, като твърди, че съдебният акт е неправилен, необоснован и незаконосъобразен. В мотивите липсва посочване въз основа на кои

доказателства е прието, че К. е подбудил С. и П. да извършат престъпления, в хода на ДП са допуснати съществени процесуални нарушения, които са неотстраними, доказателствата са събирани незаконосъобразно. Искане за оправдаване на К., който дори няма мотив да извършва престъпленията.

Подсъдимият Д., лично и чрез защитника си адв. Ш., иска налагане на по-леко наказание, без значение каква е правната квалификация.

Подсъдимият П., лично и чрез защитника си адв. И., поддържа жалбата си и счита, че първоинстанционната присъда е необоснована, а наложеното наказание е явно несправедливо. Мотивите спрямо П. не кореспондират с доказателствата, наказанието е явно несправедливо, тъй като П. е студент, трудово ангажиран, с добри характеристични данни, престоят му в следствения арест също не е за подценяване, затова се иска намаляване на размера на наложеното наказание до три години и отлагането му с подходящ изпитателен срок с оглед личната и генералната превенция.

Подсъдимият Б. лично и чрез служебния си защитник адв. Ж. иска оставяне на протеста без уважение като бланкетен, неоснователен и необоснован, като оправдателната присъда спрямо Б. да бъде потвърдена.

Пред въззивната инстанция подсъдимите П. и С. са дали допълнителни обяснения. П. твърди, че бил изкарван от ареста през нощта, за да признава престъпления, които не е извършил, бил накаран да топи К., както подробно е написал в касационната си жалба. С. твърди, че през месец януари 2015 г., когато бил задържан, му бил оказан натиск в полицията, била му вменена вина и им казвали за евентуални поръчители на някакви престъпления К. и Е., бил извеждан многократно от ареста до късно през нощта, бил заплашван от полицията да поддържа каквото му е казано, и няма отношения с К. и Е..

По отношение на подадения протест настоящата инстанция няма правомощие да се произнесе. Той е бил отхвърлен от състава на Пловдивския апелативен съд при предишното разглеждане на делото и присъдата на ПОС е била потвърдена в протестираната част. При липсата на постъпил касационен протест срещу потвърдителната оправдателна част на въззивното решение, ВКС се е произнесъл само в потвърдителната му осъдителна част. Така решението на ПАС не може да бъде обсъждано и коригирано в потвърдителната му оправдателна част, тъй като въззивната инстанция няма право да преразглежда решения на друга въззивна инстанция и да утежнява

положението на подсъдими при липсата на касационен протест и съответно оменително решение в тази част на въззивното решение от ВКС.

След като извърши проверка на постановената присъда съобразно правомощията си по чл. 314 НПК, въззивният състав намира следното:

Събраните в хода на проведеното съдебно следствие от първоинстанционния съд доказателства дават основание да се направят следните изводи относно фактическата обстановка по делото:

Пловдивският окръжен съд е приел следната фактическата обстановка:

I. Подсъдимият В.Е. и свидетелят В. М. работели като адвокати, двамата се занимавали основно с представителство на пострадали от пътно-транспортни произшествия по повод изплащане на обезщетения, преимуществено на територията на гр. Пловдив и региона. Всеки един от тях имал и неформални сътрудници, които посещавали пострадали от пътно-транспортни произшествия и ги увещавали да се обърнат към съответния адвокат. Такива сътрудници на подсъдимия Е. от около 2012 г. били свидетелите А. П. и синът му - А. П.. Неформален сътрудник на адвокат М. пък бил свидетелят Т. М..

Подсъдимият В.Е. давал адреси на пострадали от пътно-транспортни произшествия на свидетелите А. и А. П., а те ги посещавали, за да убеждават пострадалите, че следва да го ангажират за адвокат, който да защити интересите им, тъй като той бил най-добрият в тази сфера. При съгласие на пострадалите да ангажират подсъдимия В.Е. за свой адвокат, последният заплащал горивото на двамата свидетели за извършените от тях посещения по адреси и им давал различни суми — в зависимост от случая - по 50 или 100 лева на клиент, когото успявали да доведат в кантората му. Когато посещенията им били неуспешни, подсъдимият Е. видимо изразявал пред свидетелите П. недоволството си.

В разговори със свидетелите А. П. и А. П., подсъдимият Е. неколкратно заявявал, че в гр. *** има адвокат, който му е основна конкуренция и пречи в работата, свързана с водене на дела от името на пострадали при пътно-транспортни произшествия и това бил свидетелят В. М.. Когато по някой от случаите, интересували подсъдимия Е., адвокат М. вече бивал нает от пострадалите, подсъдимият Е. изпращал свидетелите А. или А. П. да убеждават хората да сменят адвоката си и да наемат Е. като адвокат.

През 2013 г. свидетелят М. получил имейл от поща с непознат потребител, който не прочел. Малко по-късно свидетелят М. се срещнал случайно с подсъдимия Е. в гр. ***. В хода на краткия разговор помежду им, свидетелят М. разбрал, че полученият по-рано от него имейл е бил от подсъдимия Е. и съдържал покана да се срещнат, както и че липсата на отговор очевидно е засегнала изпращача. Подсъдимият Е. отново поискал от свидетеля М. да му се обади в скоро време, за да се срещнат и да поговорят. Свидателят М. отказал поканата и с това разговорът приключил.

Отново в началото на 2013 г. подсъдимият Е. започнал редовно да посещава офиса на подсъдимия Р.К., намиращ се в гр. *** на ул. „***” № 43. По това време там работели подсъдимите М.П. и М.Д.. П. бил състезател по бокс, което било известно на подсъдимите К. и Е.. При едно от посещенията на подсъдимия Е. в офиса, подсъдимият К. го запознал с подсъдимия П.. Последният станал свидетел на разговори, в които подсъдимите К. и Е. обсъждали, че свидетелят М. трябва да бъде убит, тъй като пречел на пазара на подсъдимия Е. по застрахователни дела. В хода на тези разговори помежду им, подсъдимите К. и Е. стигнали до извод, че могат да склонят подсъдимия П. да убие свидетеля М., тъй като П., като състезател по бокс, притежавал нужните умения за реализиране на замисленото от тях престъпление - чрез удари в главата на свидетеля М., където знаели, че той има поставен имплант.

В изпълнение на намисленото, през лятото на 2013 г. подсъдимите К. и Е. извикали подсъдимия П. и в директен разговор му казали, че трябва да набие свидетеля М., като уточнили, че трябва да го удари в главата, в тила зад ухото. Впоследствие подсъдимият К. показал свидетеля М. на подсъдимия П. във фитнеса на хотелски комплекс „Новотел” - ***. Обяснил му и че свидетелят М. живее срещу „Новотел”-а, като му показал точното място на жилището му. Няколко дни по-късно, подсъдимият П. присъствал на разговор между подсъдимите Е. и К., проведен в офиса на последния, от който разбрал, че свидетелят М. имал апарат в мозъка, зад ухото, където му било казано от двамата подсъдими да нанася удари и ако го удари там, ще умре. Това го мотивирало да се откаже от извършване на побой, който би довел до смъртта на свидетеля М., поради което и съобщил на подсъдимия К., че няма да набие М.. К. поискал от него да намери свои приятели - боксьори от гр. ***, които да нападнат свидетеля М. вместо него, без да им бъде казано, че свидетелят

М. може да умре от удари, нанесени в главата му. Подсъдимият П. отказал и това предложение. От този момент нататък отношението на подсъдимите К. и Е. към подсъдимия П. се променило и те започнали да го заплашват да мълчи за това, което знае, относно намеренията им спрямо свидетеля М..

Свидетелят М. действително бил получил месеци по-рано кръвоизлив под меките мозъчни обвивки, което било наложило операция през ноември 2012 г., а в последствие и повторна операция поради усложнение, изразило се в притискане на части от мозъка и възпрепятстване нормалното оттичане на вътремозъчната течност - ликвор. При новата операция му бил поставен имплант, който да нормализира оттичането на ликвора. Поставеният имплант се оказал неподходящ и впоследствие бил заменен с друг - пластина от изкуствена материя в тилната област и система с клапа за регулиране оттичането на ликвора зад дясното ухо. В хода на досъдебното производство била назначена и изготвена съдебно-медицинска експертиза, приета в хода на съдебното следствие пред окръжния съд. Според нейното заключение, предвид здравословното състояние, претърпените операции и поставените импланти, свидетелят М. следвало да спазва щадящ нервната система режим, а удари в областта на главата и особено в тилната област биха били животозастрашаващи за него.

II. 1. Семействата на подсъдимия Е. и свидетеля И. Г. поддържали приятелски отношения от дълго време. През пролетта на 2013г. подсъдимият Е. предложил на свидетеля Г. да станат партньори в търговията с дървен материал, която този свидетел развивал. По същото време Г. бил спечелил търг за дървен материал и споделил с Е., че трябва да плати цената, но не му достигат 20 000 - 25 000 лева. Е. му казал, че в момента разполага със свободни парични средства и може да му услужи с необходимата сума. Свидетелят се съгласил и взел от Е. недостигащата му сума, като заем. След това двамата заедно неколнократно ходили до различни обекти, стопанисвани от Г., вкл. в с.***, за да покаже той на Е. същността на работата си. В крайна сметка свидетелят преценил, че не желае бизнес партньорство с подсъдимия и му казал това. Е. бил недоволен от отказа на свидетеля, отношенията между двамата се влошили значително и те спрели да контактуват. След като прекратил приятелските си отношения със Г., Е. изразявал неколнократно пред свидетеля А. П. възмущението си от това, че „горският бос“, както наричал Г., му е обещал да му върне 25 000 лева за взетите от него пари

назаем, но не го е сторил. Скоро след това подсъдимият завел свидетеля А. П. до сградата, в която се помещавал апартамента на Г., в близост до III РУП в гр. Пловдив и му казал, че иска от него да го набие и да му запали колата - „Шкода”, което свидетелят А. П. отказал. След този отказ, в началото на м. октомври 2013г. Е. се срещнал К. и му казал, че търси хора, които да пребият Г.. К. предложил за тази цел служителя си, П.. Е. и К. извикали в офиса П., подробно му обяснили, че искат да бъде пребит мъж на около 40 години, нисък, пълен, без други отличителни белези, който живее в кв. „****” в гр. *** /това било описанието именно за свидетеля И. Г./, поискали при побоя да му счупи крайник. Точният адрес на Г. бил показан на П. от Е. и К. в интернет. П. отказал да го набие. Тогава Е. и К. обяснили, че лицето има лек автомобил „Шкода”, който поискали от подсъдимия П. да бъде запален. Автомобилът се ползвал от свидетеля Г., бил собственост на „Аутобохемия” АД, предоставен на лизинг на „Горски свят” ООД, което дружество се представлявало от Г.. За извършване на поръчания от тях палеж, Е. и К. дали на П. и регистрационният номер на колата, като го заплашили, че ако не изпълни поръчаното, ще го вкарат в затвора. Подсъдимият П. приел да изпълни поръчката заедно със своя приятел - подсъдимия С.С.. С него се срещнал и му обяснил, че поръчката за палежа е дадена от Е. и К., както и че е бил заплашван от двамата. К. също така бил обяснил на П. как да залее автомобила с бензин и да го запали.

Малко след полунощ на 10.10.2013г., П. и С. се отправили към посочения от К. и Е. адрес на Г. в кв. „****” в гр. ***. Носели бензин в пластмасова бутилка от безалкохолно. Преминали покрай кооперацията на ул. „****” № 29 в гр. ***, при което П. посочил на С. входа, където бил паркиран автомобилът на свидетеля Г., казал му и съобщения му от Е. и К. регистрационен номер на колата. Двамата видели, че в близост до колата на Г. има паркирани и други автомобили. Сравнили регистрационния номер на автомобила с този, който им бил даден от поръчителите, след което П. останал в близост, за да наблюдава за приближаващи се хора, а С. отишъл до колата, около 2:40ч. на 10.10.2013г. той облял автомобила от дясната страна с бензин и го запалил. След това двамата се отдалечили от местопроизшествието. В непосредствена близост до автомобила, ползван от Г., бил паркиран и автомобилът на свидетелката С. - „Форд Фиеста” с рег. № ***. Това обстоятелство, както и опасността пожарът да се разпростре върху

този автомобил, били добре видими за подсъдимите П. и С.. В резултат на запалването на л.а. „Шкода“, огънят действително се прехвърлил частично и върху л.а. „Форд Фиеста“, обгорели страничен десен мигач, външната дръжка на дясната врата, външни лайсни на предната и задната дясна врата, външно дясно огледало, дръжка на задната дясна врата на автомобила, преди Г. да успее да измести автомобила на безопасно разстояние от горящата „Шкода“. В 3:14 ч. бил подаден сигнал на тел. 112 за горящите автомобили. В 3:20 ч. на място пристигнал пожарен автомобил и изгасил пламъците. Пристигналите на място пожарникари изразили становище, че най-вероятно се касае за запалване в следствие на късо съединение и именно по този начин случаят бил отразен от полицията. На следващия ден Е. разбрал, че за поръчания от него и К. палеж на автомобил на Г. като причина официално е обявено късо съединение и изразил пред П. задоволството си, че колата е била запалена, изгоряла е и че изглежда, че това се е случило заради технически проблем. Е. заплатил на К. за извършването на палежа неустановена сума, а К., от своя страна, дал част от парите на П. и на С..

Според заключението на назначената в хода на досъдебното производство тройна пожаро-техническа експертиза /л. 2 - л.120 от том XIII на ДП/, най-вероятната причина за възникването на пожара в лек автомобил, марка „Шкода“ с рег. № ***, в гр. ***, на ул. „****“ № ***, на 10.10.2013г., е умишлен палеж. Предвид констатираните щети по процесния автомобил и времето за локализиране на пожара, вещите лица са направили заключение, че най-вероятно пожарът е възникнал около 02:40ч. на 10.10.2013г. Като ускорител на горенето най-вероятно е използвана леснозапалима течност, с която са залети предния капак и предни ляв и десен калник на автомобила. Наред с това становището на вещите лица е, че възможността пожарът да е възникнал от техническа неизправност или от неспазване на правилата за пожарна охрана, като версия за възникването на пожара, е малко вероятна. Според експертите, не е съществувала реална опасност за живота и здравето на някого. Наличието на следи от термично въздействие върху лек автомобил марка „Форд“, модел „Фиеста“, е признак за наличие на реална опасност от разпространение на пожара върху същия. В хода на досъдебното производство е изготвена и авто-оценъчна експертиза /л. 149 - л. 158 от том XIII от ДП/. Според нейното заключение стойността на причинените имуществени вреди по л.а. „Шкода Октавия“ с рег. № ***, към момента на

деянието, възлизат на 36 977 лв. Предвид цялостното погиване на вещта те съвпадат със стойността ѝ. Според експерта стойността на причинените имуществени вреди по л.а. „Форд фиеста” с рег. № ***, към датата на деянието, възлиза на 1 296,72 лв. Стойността на автомобила към същата дата е била 3 931 лв.

II.2.Както подсъдимият Е., така и свидетелят М. имал неформален сътрудник, който да намира и посещава пострадалите от пътнотранспортни произшествия, за да ги мотивира да се обърнат към съответния адвокат. Това бил свидетелят Т. М., който живеел в собствена къща в гр.***, общ.***. Това, че свидетелят М. препоръчвал на пострадали от пътнотранспортни произшествия услугите на свидетеля М., дразнело подсъдимия Е., той познавал М. от по-рано, когато защитавал интересите на съпругата му по дело за пътнотранспортно произшествие. По повод на това дело, подсъдимият Е. бил посещавал и дома на семейство М. в гр. ***, на ул. „****“ № ***.

През 2012 г., чрез общ познат, М. се свързал със свидетелката С. Я. от с. *** по повод претърпени от същата травми при пътнотранспортно произшествие. Двамата се срещнали в с. ***. Свидателят М. казал на свидетелката Я., че може да ѝ препоръча добър адвокат, който да ѝ помогне да получи обезщетение. Чрез съдействието на М. С. Я. се свързала с М.. Било оформено процесуалното представителство и М. станал повереник на Я., завел от нейно име дело за обезщетение. През пролетта на 2013 г. при Я. отишъл А. П. и я попитал какво се случва с делото ѝ, Я. се оплакала, че решението се бави, а А. П. дал на Я. визитка на подсъдимия Е., като ѝ казал, че той може да ѝ помогне. Я. решила да смени адвоката си и се обадила на Е.. Двамата се срещнали в неговата кантора в гр. ***, където Я. подписала пълномощно на подсъдимия. По негова молба тя набрала мобилния номер на свидетеля М.. Последният разпознал позвъняване от телефона на свидетелката С. Я. и отговорил на обаждането. От отсрещната страна на линията, от телефона на свидетелката, говорел В.Е., чийто глас бил разпознат от М.. Е. му заявил, че вече той поема делото на Я. и М. следва да спре да ѝ се обажда. Казал му и да предупреди свидетеля М., че той вече няма ангажимент по делото и да внимава, защото го знаел къде живее. Свидателят М. възприел тази реплика като заплаха, поради тона, с който била изречена, а подсъдимият му казал само, че го предупреждава. С това разговорът помежду

им приключил. След него М. се обадил на М. и му разказал за проведения разговор. Скоро след този разговор, А. П. потърсил М. в гр. ***. Двамата се срещнали в центъра на града. А. П. обяснил на М., че търси клиенти - пострадали от катастрофи, за подсъдимия Е.. Свидетелят М. му казал, че прави същото за свидетеля М.. Тъй като М. останал с впечатление, че целта на разговора на П. с него била да го мотивира да престане да работи за интересите на М., той уведомил последния и за този разговор.

В началото на м. октомври 2013г. М. предоставил на М. за ползване, с уговорка за изкупуване, л.а. БМВ модел Х 5 с рег. ***, собственост на Й. М. - майка на М..

Тъй като, въпреки отправените му заплахи и предупреждения, М. продължил да търси клиенти за М., Е. решил да предприеме по-сериозни действия спрямо него. През първата половина на м. октомври 2013г. той споделил с подсъдимия К. за М. и двамата решили да мотивират някой от служителите на К. да запали къщата на М. в гр.***. Двамата поискали от П. да нанесе побой над М., но той отказал, затова К. и Е. решили, че ще накарат П. да запали къщата на М.. За целта К. наредил на П. да придружи Е. до гр. ***, докдето двамата били откарани с таксиметров автомобил, управляван от подсъдимия Д.. Е. показал на П. къщата на свидетеля М.. Е. и К. му дали инструкции къщата да бъде запалена така, че да бъде опожарена цялата, обяснили му, че целта им била да бъде стресиран свидетеля М., поискали запалването да се извърши с пълни с бензин и парцали стъклени бутилки от бира, които да хвърли през прозорците на къщата на свидетеля М., както и да бъде запалена колата, ползвана от него, която се намирала в гараж до къщата. Първоначално П. опитал да откаже да изпълни поверената му задача, но бил заплашен от К., че знае много неща за него и ще го вкара в затвора, а от Е., че след като го вкарат в затвора, там ще бъде наръган и убит. В крайна сметка, П. приел да извърши палежа заедно с приятеля си, подсъдимия П.П.. Обадил му се и поискал двамата да се срещнат по-късно вечерта, на 21.10.2013г., когато се срещнали, П. видял, че приятелят му е доста изплашен, П. му обяснил, че трябва да отидат до гр. ***, за да запалят една къща, тъй като бил заплашван от шефа си. Подсъдимият П. знаел, че П. работи при подсъдимия К. и заради приятеля си се съгласил да участва.

Двамата тръгнали от гр. Пловдив към гр. ***, придвижвали се с

автомобила на П. - БМВ 325. Когато пристигнали в гр.***, около 22 часа на 21.10.2013г., П. паркирал автомобила в центъра на града, след което двамата с П. отишли пеша до къщата на свидетеля М. на ул. „***” № ***. Влезли в двора, приближили до къщата и я огледали. Установили, че автомобилът, ползван от М., е в гаража, забелязали и че прозорците на къщата не светят. Тъй като преценили, че все още е рано и някой може да ги види, П. и П. се разбрали да извършат палежа по-късно през нощта. След като огледали къщата, двамата се заели да търсят пластмасови бутилки, в които да напоят бензин, намерили две бутилки от Кока - Кола от по два литра и ги взели. С автомобила на П. отишли до бензиностанция в близкото населено място с.Ч., където ги напълнили с бензин.Върнали се в гр. *** около полунощ на 22.10.2013г. и отново паркирали на площада в центъра. Носейки бутилките с бензин, пак отишли пеш до къщата на М., отново огледали и видели, че никой от прозорците на дома не свети. Тъй като предположили, че в къщата спят хора, подсъдимите П. и П. решили да не подпалват основния вход, за да може, ако вътре има хора, те да успеят да излязат и да се спасят. В същото време, в помещение на първия етаж от къщата се намирала свидетелката К. М., а на втория етаж спели свидетелите Т. М. и неговите съпруга и дъщеря - П. М. и малолетната М. М.. Около 00:10 ч. на 22.10.2013г. П. и П. пробвали да отворят вратата на гаража на къщата на свидетеля М., но не успели, поради което полели обилно с бензин под нея. Също така с бензин двамата полели и дограмите на всички прозорци на първия етаж на къщата, както и под вратите на страничните входове, главната входна врата не залели. Веднага след това запалили разлетия бензин по дограмите и вратите, като счупили и стъклото на един от прозорците на първия етаж, за да събудят обитателите на къщата, ако спят и те да могат да излязат, запалили и разлетия под вратата на гаража бензин. Когато и гаражът пламнал, двамата подсъдими се отдалечили тичешком към центъра на града, качили се в паркирания по-рано там автомобил на П. и тръгнали към гр.***.

Междувременно, свидетелката К. М. чула шум, видяла че откъм вратата на първия етаж на къщата се носи пушек и огън и веднага събудила останалите членове на домакинството. Така те успели да напуснат горящата къща. Свидетелят М. сигнализирал на тел. 112, като сам се опитал да разбие вратата на гаража, за да потуши разразилия се вътре пожар, но не успял. Скоро след това на мястото пристигнал пожарен автомобил и загасил

пламъците. В резултат на пожара, паркираният в гаража на къщата автомобил БМВ Х 5 обгорял до степен, правеща го негоден за ползване, а по къщата били нанесени щети, включващи повреди по двойната гаражна врата с винкел на конструкция с талашитени плоскости, дървена входна врата на първия етаж от къщата, дървената дограма на прозорците на първия етаж, входната врата от западната страна на къщата, електрическата инсталация на гаража, тръба за обратни води и ламиниран паркет около една от вратите в къщата. На място пристигнал патрул на РУП - Карлово при ОД на МВР - Пловдив, който запазил местопроизшествието до извършване на огледа. При него били намерени и иззети части от обгоряла пластмасова бутилка /на дъно и гърло/, парче от разтопена пластмаса с неправилна форма и специфична миризма, разтопена червена капачка, част от мокет с петно върху него със специфична миризма, обгоряло парче плат със специфична миризма.

В деня след палежа свидетелят М. се обадил на свидетеля М. и му разказал за случилото се, както и че го свързва с отправената по-рано към него реплика от адвокат Е., която възприел като заплаха. Свидателят М. изразил и опасения, че Е. може да предприеме действия и срещу свидетеля М., поради което го помолил да се пази.

Два - три дни след деянието, Е. и П. отишли до къщата на свидетеля М., за да види Е. резултата от престъплението. Липсата на сериозни видими щети го ядосала и той упрекнал за това П..

За извършения палеж на ползвания от М. автомобил БМВ Х 5 Е. разказал на А. П.. Казал му и че целта на палежа била М. да се уплаши и да спре да работи в полза на М.. При тяхно съвместно пътуване до гр. Карлово, Е. показал на А. П. изгорял джип БМВ Х 5, оставен на паркинг в началото на града, като му обяснил, че това е джипът на човека от ***, който работел за М..

От заключението на назначената в хода на досъдебното производство тройна пожаро-техническа експертиза /л. 2 - л. 120 от т. XIII на ДП / се установява, че непосредствената причина за възникване на пожара в лек автомобил, марка „БМВ Х5“ с рег. № *** и в имот, находящ се в гр. ***, ул. „****“ № *** на 22.10.2013г., е умишлен палеж. Според експертите може да се посочи, че приблизително време на възникване на пожара е в 00:10 часа на 22.10.2013г. на пет отделни, несвързани помежду си огнища на горене, а

условията, способствали възникването на пожара, са характерни за палеж. Вещите лица изключват напълно възможността пожарът да е възникнал от техническа неизправност или от неспазване на правилата за пожарна охрана. Според тях пожарът е представлявал непосредствена опасност за живота на обитателите на жилищната сграда в гр. ***, ул. „****“ № *** на 22.10.2013г., изразяваща се в опасните за човешкия организъм фактори на пожара: повишената температура на обкръжаващата ги среда, задимяването и високата токсичност на продуктите от горенето и от термичното разлагане и понижената концентрация на кислород в обема на жилищната сграда; невъзможността за адекватна реакция на човек по това време от денонощието - през нощта, когато обитателите на жилището спят; горене във вътрешността на помещението, обитавано от К. С. М.; запалване на врати и прозорци, явяващи се крайни евакуационни изходи за евакуация на живущите от сградата. Пожарът е можело да се разпростре и върху втория етаж от жилищната сграда на ул. „****“ № ***, гр.*** и е представлявал реална опасност на живота и здравето на пребиваващите в нея. Тази опасност според експертите се обуславя от наличието на значимо горивно натоварване на горящия автомобил в гаража, мебелите, горимите подови настилки и покъщнина на първия жилищен етаж, съчетано със съществуващите отвори в западната стена на гаража и топлата връзка на първия към втория жилищен етаж, чрез стълбищната клетка. Опасност пожарът да се разпростре и върху други имоти, освен запалената жилищна сграда, не е съществувала, поради сравнително голямата им отдалеченост.

Наред с това в хода на разследването е назначена и физико-химична експертиза на материали от отделните огнища с рег. № ПО-9493/18.12.2013 г. на отдел ЦИЕ при ГДПБЗН - МВР /л. 42-45 от т. III на ДП/. От нейното заключение се установява, че по иззетите при извършения оглед на местопроизшествието част от обгоряла пластмасова бутилка от две части - дъно и гърло; парче от разтопена пластмаса с неправилна форма; червена капачка, разтопена, с надпис „Coca Cola”; част от мокет с петно върху него и обгоряло парче плат - са налични следи от бензин, дизел и минерално масло.

Съобразно заключението на извършената в хода на досъдебното производство съдебно-оценъчна експертиза /л. 59-63 от т. III на ДП/, стойността на запаленото имущество - масивна двуетажна жилищна сграда /къща/ със застроена площ 198 кв. м. с гараж в жилищната сграда със

застроена площ 18 кв. м., находяща се в гр. ***, на ул. „***”4, възлиза на 89 100 лв. Стойността на запаленият л.а. „БМВ Х 5” с рег. № *** възлиза на 15 875 лв., като вещта е погинала и размерът на щетите е равен на стойността ѝ. Стойността на нанесените на недвижимия имот щети са оценени на 412 лв.

П.3. Независимо от извършения на 10.10.2013г. от подсъдимите П. и С. палеж на л.а. „Шкода”, ползван от свидетеля Г., Е. продължавал да изпитва неприязън към него. Поради това, в началото на м. ноември 2013г. отново разговарял с П. да запали и трактор, намиращ се в с. ***, общ. ***, за съществуването на който Е. знаел от съвместните му с Г. посещения по обекти, свързани с работата на последния. Тракторът бил марка FEND-720 и бил собственост на „Златекс” ООД, предоставен на лизинг на дружеството „Агро био инвест” ООД, представлявано от свидетеля, което обработвало земеделски земи на кооперация „Сърнена гора“, с. **. Тъй като тракторът се намирал извън гр. Пловдив, Е. закарал с ползвания от него към този момент автомобил „Порше Кайен” П. до с. **. Там му показал стопанския двор на кооперация „Сърнена гора” в началото на селото и му посочил трактора, който има предвид, обяснил му, че иска от него да счупи някой от прозорците на трактора и да го запали отвътре, за да изгори целият. П. огледал мястото, видял, че е оградено с мрежа и вътре има пазач, но се съгласил, след това Е. го върнал в гр.***.

Тъй като се страхувал от Е., който го заплашвал, че при неизпълнение на възложената му задача ще го вкара в затвора и там ще съществува опасност за живота му, П. се съгласил отново да извърши поръчаното. През нощта на 11 срещу 12.11.2013г. тръгнал към с. *** с ползвания от него л.а.БМВ. Малко преди 3:00 часа на 12.11.2013г. стигнал до стопанския двор в началото на с. ***, в който бил трактора, носел със себе си предварително подготвени две двулитрови бутилки от продукти на Кока Кола, пълни с бензин. Бутилките били поставени в непрозрачна торбичка с лого на магазини „Кауфланд“. Около 3:00 ч. на 12.11.2013г. той прескочил оградата на стопанския двор, полял с бензин предната лява гума на трактора, която била в близост до резервоара, както и към самия резервоар, след което запалил бензина със запалка и избягал, прескачайки отново оградата на стопанския двор, след което се прибрал в гр.***.

Около 3:10 часа, свидетелят П., който същата вечер бил на смяна като

пазач на стопанския двор, забелязал от прозореца на фургона, който използвал, че нещо в стопанския двор гори. Видял, че огънят е до трактора, веднага излязъл от фургона, взел лопата и се затичал към него. Видял, че гори резервоарът, както и трева под задната част на селскостопанската машина. Незабавно се обадил на свидетеля И. М., който бил негов пряк работодател и му казал за случващото се, едновременно с това започнал да гаси огъня. В резултат от положените от свидетеля П. усилия, пожарът бил загасен. Скоро след това пристигнал и свидетелят М., който сигнализирал на тел.112, на място пристигнала оперативно-следствена група от РУП - Раковски при ОД на МВР - Пловдив. При извършения оглед на местопроизшествие били намерени и иззети част от дъно на пластмасова бутилка, найлонова чанта с надпис „Кауфланд“, част от плат, напоена с течност. В резултат на пожара, по трактор „FEND- 720“ били нанесени щети, включващи увреждания по предната лява гума, резервоара и крепежните елементи към него, казанчето за антифриз, маркучите към него, маркучите за климатика, 4 бр. решетки от лявата страна на трактора и капака на резервоара.

Няколко дни по-късно Е. отново закарал с личния си автомобил П. до с. ***, за да се убеди сам в това дали палежът е бил извършен според указанията му, но виждайки, че пораженията са основно по гумата на трактора, без да бъде опожарен напълно, изразил недоволството си.

В хода на досъдебното производство е изготвена тройна пожаротехническа експертиза /л. 2 - д.120 от том XIII на ДП /. Според нейното заключение най-вероятната причина за възникване на пожара на 12.11.2013г. в колесен трактор, марка „FEND-720“, намиращ се в стопанския двор на обект кооперация „Сърнена гора“ с. ***, е умишлен палеж. Вещите лица изключват напълно възможността, пожарът да е възникнал от техническа неизправност или от неспазване на правилата за пожарна охрана. Изразяват становище, че предвид възможността на свидетеля П. за реакция, отдалечеността на огнището на пожара от местонахождението му, както и наличието на свободен евакуационен път за напускане на местопроизшествието, не е съществувала опасност за живота и здравето на същия. Вещите лица, с оглед данните към този момент, считат, че при липса или забавяне на гасителните действия от страна на пазача на кооперацията, е съществувала реална опасност от разпространение на пожара, както към останалата част от трактора, така и към машините и инвентара, намиращи се в непосредствена

близост и към тези, разположени под описания но-горе навес.

В хода на съдебното следствие пред окръжния съд е назначена и допълнителна тройна пожаро-техническа експертиза, като според заключението на вещите лица /л. 1195 и сл. от НОХД № 520/2016г. на ПОС/, предвид разположението на трактора, който е бил обект на палежа, в двора на кооперацията, отдалечеността му от другите обекти, теренната повърхност, денивелацията, метеорологичните и другите отчетени от тях условия, без намесата на пазача огънят би обхванал целия трактор, съществувала е реална опасност от разпространение на пожара към разположените в непосредствена близост до огнището дискова брана и самообръщаем плуг, като вероятността от възникване и развитие на пламъчно горене по горимите материали под металния навес е минимална.

В хода на досъдебното производство е назначена и изготвена и авто-оценъчна експертиза /л. 149-л. 158 от том XIII от ДП/, според която стойността на причинените имуществени вреди по трактор „FEND 720”, към датата на деянието, възлиза на 5 749,74 лв.

Видно от заключението на стоково-оценъчната експертиза /л. 28 от том VIII от ДП/, стойността на трактор „FEND 720”, към датата на деянието, е 240 000 лв.

В хода на съдебното следствие пред окръжния съд е назначена и оценъчна експертиза на прикачен инвентар - плуг и дискова брана /л. 1626 - л. 1636 от т. V на НОХД № 520/2016г. на ПОС/. Според вещото лице С. пазарната стойност на дисковата брана - прикачено устройство, към инкриминираната дата, възлиза на 44 541,13 лв., а на плуга - на 8 740 лв.

В хода на досъдебното производство са изготвени ДНК експертизи /л. 89-92 и л. 97-99 от том XII от ДП/, според чието заключение при изследване на биологичен материал по чанта „Кауфланд” и пластмасова капачка не е бил определен ДНК профил, който да е годен за сравнително съпоставяне.

II.4. В началото на м. март 2014г. подсъдимите К. и Е. отново разговаряли с подсъдимите П. и С. с настояване двамата да пребият свидетеля И. И., като изтъкнали като причина, че създавал пречки на Е.. К. завел П. до Новотел - Пловдив, където му показал свидетеля И.. П. и С. обаче разбрали, че С. познава И., тъй като той живеел в непосредствена близост до ателие, стопанисвано от майката на подсъдимия С., поради което уведомили К. и Е.

за този факт и и че зарази това познанство не желаят да бият свидетеля. Тогава К. и Е. им казали, че трябва да запалят колата на адвокат И.. Обяснили им, че същият използва автомобил „Нисан Патфайндер“, който паркира в близост до дома си. И. И. действително използвал закупен на лизинг от „Райфайзен Лизинг България“ ООД джип „Нисан Патфайндер“ с рег. № ***. Обичайно вечер паркирал автомобила в близост до дома си. Това сторил и вечерта на 10.03.2014г., като спрял на паркинг пред административния адрес гр. Пловдив, ул. „Георги Раковски“ 32.

Подсъдимите П. и С., страхувайки се от Е. и К., не посмели да откажат да изпълнят поръчаното им. След полунощ на 11.03.2014г. П. и С. взели пластмасово шише с бензин и се придвижили с автомобил в близост до адреса на свидетеля И., след което пеша се насочили към мястото, където бил паркиран л.а. „Нисан Патфайндер“ с рег. № ***.

Около 4:00 часа на 11.03.2014г. С. счупил стъклото на предната дясна врата на автомобила и полял вътре с бензин. П. запалил хартия и я хвърлил в автомобила. След като пожарът се разгорял, двамата се оттеглили в посока паркирания си автомобил и с него се прибрали по домовете си.

Пламъците по автомобила били забелязани от живущата в близост свидетелка Г., която сигнализирала на тел. 112. Скоро след това на мястото пристигнал пожарен автомобил, който загасил пожара. Междувременно, свидетелят И. се събудил, видял, че е имало пожар на паркинга, където паркира автомобила си, както и при неговия автомобил има пожарникари, които вече са загасили пламъците.

В резултат на пожара, джипът „Нисан Патфайндер“ с рег. № *** обгорял до степен, правеща го негоден за ползване. На място пристигнал патрул на ОД на МВР - Пловдив, който запазил местопроизшествието до извършване на огледа. При него, от вътрешността на колата, била иззета проба - натривка за горивни течности.

Пред П. Е. и К. изразили задоволството си, че колата на И. била изцяло опожарена. В следващите дни Е. дал на К. неустановена в хода на производството сума за извършеното от П. и С.. Подсъдимият К., от своя страна, дал на П. и С. по 400 лева, като заплащане за извършване на престъплението.

В хода на досъдебното производство е назначена тройна пожаро-техническа експертиза /л. 2 - л.120 от том XIII на ДП/. Според нейното заключение най-вероятната причина за възникването на пожара на 11.03.2014г. в лек автомобил, марка „Нисан Патфайндер“ с рег. № ***, е умишлен палеж. Условията, способствали за възникването и развитието на пожара са признаци за наличие на ускорители на горене, добавени върху седалките на автомобила, както и наличие на създаден отвор /счупено стъкло на предна дясна врата/ за достъп на окислител /въздух/ към огнището на пожара. Вещите лица са изключили възможността пожарът да е възникнал от техническа неизправност и от неспазване на правилата за пожарна охрана. Приели са, че към момента на пожара не е съществувала реална опасност за живота на лица, както и за разпространение на пожара върху други имоти.

В хода на досъдебното производство е назначена и авто-оценъчна експертиза /л. 36-39 от том IV от ДП/. От нейното заключение се установява, че стойността на причинените имуществени вреди по л.а. „Писан Патфайндер“ с рег. № ***, към датата на деянието, възлизат на 15 468 лв. Предвид цялостното погиване на вещта те съвпадат със стойността ѝ.

От заключението на назначената химическа експертиза /л. 32 от том IV на ДП/ се установява, че няма наличие на следи от петролни продукти по обтривка, иззета от средната част на тавана на л.а. „Писан Патфайндер“ с рег. № ***. Посочено е също, че химическата лаборатория при БНТЛ при ОД на МВР - Пловдив не разполага с инструментални методи за откриване на петролни продукти или други леснозапалими течности в следови количества.

II.5. Подсъдимият Е. живеел със съпругата си в с. ***. В близост до дома му, на ул. „***“ № 3, живеели и семейство В.. Подсъдимият се дразнел от факта, че семейство В. гледали твърде много животни - кучета и котки, което дразнело и семейството му. Поради това през м. март 2014г. разговарял с К. да бъде запален автомобила на семейство В.. След като взели решение в тази насока, отново извикали П. и С.. Подсъдимият Е. обяснил естеството на битовия си проблем със семейство В., след което заедно с К. им казали, че искат да бъде запален автомобила, който семейството паркира на улицата пред дома си в с. ***. Е. обяснил на П. и С., че автомобилът е сив - „Опел“ или „Шкода“, К. също обяснил в последствие на П. и С., че причината той и подсъдимият Е. да искат да бъде запален автомобила на сем. В., е комшийска

дрязга, тъй като Е. смятал, че има неизяснени отношения между съпругата му и свидетеля В..

След полунощ, вече на 29.03.2014г., П. и С. взели отново бутилка от продукт на Кока Кола, напълнили я с бензин и се отправили към с.*** с личния автомобил на П.. Пристигайки установили, че л.а. „Опел Вектра” с рег. № ***, собственост на В.В., бил паркиран в непосредствена близост до къщата на ул. „***” № 3 в с. ***, като опасността от запалването ѝ, в резултат на палежа на автомобила, била явна. Двамата подсъдими видели и че в близост до л.а. „Опел Вектра” е паркиран и друг автомобил - „Мицубиши спейс вагон” с рег. № ***. Те допуснали, че огънят може да засегне и него, но въпреки това, около 3:30 ч. на същата дата, С. полял предната дясна част на л.а. „Опел Вектра” с бензина, който носели, а П. го запалил. След като пожарът се разгорял, двамата се оттеглили с автомобила на П. към гр. Пловдив. Междувременно огънят се прехвърлил и върху къщата на ул. „***” №3, собственост на свидетелката Ж.В.. По това време в къщата спели синът ѝ - свидетелят Д.В., съпругата му свидетелката В.В. и малолетната им дъщеря - В.В.. Огънят обхванал и задната част на паркирания до лекия автомобил „Опел Вектра“ л.а. „Мицубиши спейс вагон” с рег. № ***, собственост на В.В..

След като се разгорял пожарът, Д.В. и В.В. се събудили. Д.В. излязъл в коридора и видял, че лекият автомобил „Опел Вектра”, паркиран на около 50 см. от входната врата на къщата, гори, пламъците били обхванали и предната фасада на къщата. В. веднага извел през друг вход от дома им съпругата и детето си. Свидетелката В. се обадила на тел. 112, а Д.В. опитал да изгаси пламъците, които вече достигали покрива на къщата. Въпреки усилията му л.а. „Опел Вектра” изгорял напълно за около 10 минути. Пристигналият впоследствие пожарен автомобил загасил останалите пламъци. В резултат на пожара, лекият автомобил „Опел Вектра” с рег. № *** изгорял до степен, правеща го негоден за ползване. По къщата били нанесени щети, включващи увреди на масивна входна дървена врата, външна ролетна ПВЦ щора, дървена двойна дограма на прозорци, пластмасовите улуци и външната изолация. При прехвърлянето на огъня върху л.а. „Мицубиши Спейс Вагон”, с рег. № *** по него били нанесени повреди на задната броня и панелите на лява и дясна задни брони. Пристигнал и патрул на I РУП при ОД на МВР - Пловдив. Пожарникарите, които били на място, изразили становище, че е възможно

пожарът да е възникнал от повреда в инсталацията на автомобила и че не виждат следи от умишлени действия. Поради това и В.и решили да не подават жалба. Палежът бил отразен в бюлетина на МВР като пожар в резултат на късо съединение.

На следващия ден Е. отишъл до офиса на подсъдимия К., изразил задоволството си от това, че автомобилът на семейство В. е изгорял почти изцяло и че е пострадала и къщата. Е. дал на подсъдимия К. неустановена в хода на производството сума, като заплащане за извършения от П. и С. палеж, К., от своя страна, дал на подсъдимите П. и С. по 400 лв.

Изготвената в хода на досъдебното производство тройна пожаротехническа експертиза /л. 2 - л. 12 от том XIII на ДП/ е дала заключение, че пожарът на автомобил, марка „Опел Вектра“ ДК № *** на 29.03.2014г., е умишлен. Предвид нанесените щети по автомобила и сградата, може да се предположи, че пожарът е възникнал около 03:30 ч. на 29.03.2014г. Според експертите условията, способствали за възникването на пожара, са характерни за палеж. Като ускорител на горенето е използвана леснозапалима течност, с която са залети предния капак и предна дясна гума на автомобила. Вещите лица изключват напълно възможността, пожарът да е възникнал от техническа неизправност или от неспазване на правилата за пожарна охрана. Според тях пожарът е представлявал непосредствена опасност за живота на обитателите на жилищната сграда - семейство В., в с.***, ул. „****“ № 3 на 29.03.2014г. Вещите лица считат, че опасност пожарът да се разпростре и върху други имоти (сгради инвентар, стоки земеделски или други произведения, гора, машини, рудник или друго имущество със значителна стойност), освен засегнатите от пожара - лек автомобил „Опел Вектра“ и жилищната сграда в с. ***, на ул „****“ №3, е съществувала.

От заключението на назначената в хода на досъдебното производство стоково-оценъчна експертиза /л. 138, том XIII от ДП/ се установява, че стойността на жилищната сграда в с.***, на ул. ****“ №3, възлиза на 19 250 лв., а стойността на нанесените по имота, в резултат на пожара щети - на 1 678 лв.

Назначената в хода на досъдебното производство авто-оценъчна експертиза /л. 149-л. 158 от том XIII от ДП/ е дала заключение, че стойността на причинените имуществени вреди по л.а. „Опел Вектра“ с рег. № ***, към

датата на деянието, е в размер на 5 576 лв. Предвид цялостното погиване на вещта тази стойност съвпада със стойността на автомобила. Стойността на причинените имуществени вреди по л.а. „Мииубиши спейс вагон” с рег. № ***, към датата на деянието, възлизат на 1 491,63 лв. Стойността на автомобила към същата дата е била 3 382 лв.

III. Свидетелят Х. Х. работел от 2013г. първоначално като таксиметров шофьор и заплащал наем за автомобила на фирма „К. Аутогруп“ ЕООД. Формален собственик и управител на дружеството бил подсъдимият Д., но фирмата се водела на негово име фиктивно, реално решенията за управлението на фирмата вземал подсъдимият К.. Впоследствие Х. Х. бил назначен на длъжност, която му осигурявала достъп до касата на фирмата - събирал вноските от другите таксиметрови шофьори и оформял различни документи за автомобилната администрация. След като между К. и Х. възникнал спор за заплащане на щети по управляван от последния таксиметров автомобил, собственост на фирмата, отношенията между двамата се изострили. На 23.10.2014г. К. установил, че от касата в офиса на фирмата, на ул. „***” №43 в гр.***, липсва сумата от около 3 000 лв., взета от разкъсан плик, оставен в самата каса, която се намирала в предната част на офиса. К. много се ядосал и предположил, че парите са взети от Х., опитал неколkokратно да се свърже с него, но той не отговарял на обажданията му. Междувременно Д. получил кратко текстово съобщение от Х., с което той го уведомявал от къде да прибере ползвания от него до този момент таксиметров автомобил. Подсъдимият Д. също опитал да се свърже с Х., но той не отговорил и на неговите телефонни позвънявания. По нареждане на К. Д. отишъл до гр. ***, за да го потърси в къщата, където живеел, но не го открил. Върнал се в офиса към 17ч. и заедно със свидетеля П. Г., който също работел като таксиметров шофьор към същата фирма, отишли до указаното от свидетеля Х. място - метанстанция на ул. „***” в гр. ***. Там намерили оставения от Х. автомобил, след което се прибрали в офиса на фирмата. Обсъдили къде може да е Х. и предположили, че се е прибрал у дома си в гр.К.. В офиса Д. останал заедно с К. до около 22 часа вечерта. К. бил много ядосан на Х., тъй като бил убеден, че той е взел парите от касата. Той казал на Д., че трябва да запали къщата на Х. в гр.К.. Д. първоначално се опитал да го разубеди, но тъй като се страхувал от К., който нееднократно го биел, в

крайна сметка се съгласил. К. дал на подсъдимия Д. празна туба от офиса. Казал му да отиде да купи бензин, след което да отиде до къщата на Х. в гр. ***, да я залее с бензина и да я запали. Около 22 ч. Д. излязъл от офиса, като оставил телефона си там. От бензиностанция по пътя Д. се снабдил с около 5 литра бензин, малко преди полунощ на същата дата той стигнал до дома, обитаван от Х., собственост на наследниците на починалия му баща Г. Х. /майка му - В. Х. и неговите братя и сестра - К. Х., А. Х., Х. Х. и Х. Г. Х./, в гр. ***, ул. "****" №38. Д. пробвал да отвори входната врата на двора и установил, че е отключена. Къщата била тъмна, но Д. предполагал, че свидетелят Х. е вътре. Знаел, че майка му, която също живеела в къщата, отсъства, тъй като е в болница. Х. действително спял на първия етаж от къщата. Подсъдимият Д. постоял кратко в двора, колебаейки се дали да извърши поръчаното му от подсъдимия К.. В крайна сметка, малко преди полунощ на 23.10.2014г., той излял под дървената врата на първия етаж на къщата част от носения от него бензин и го запалил. Огънят се разгорял. Д. взел тубата с остатъка от бензина, върнал се към автомобила си и се прибрал с него до офиса на ул. „****" №43 в гр. **. Там го чакал К., който видимо се зарадвал на разказа на Д. за това как е подпалил имота на Х..

Междувременно, скоро след запалването на пожара от Д., Х., който спял в стаята си на първия етаж, се събудил. Излязъл в коридора, но поради гъстия дим се върнал. Успял да излезе навън през прозореца на стаята си. След като излязъл, свидетелят сигнализирал на тел. 112. Опитал сам да загаси пожара, като използвал маркуч в двора на къщата. Скоро след това на мястото пристигнал пожарен автомобил и загасил останалите тлеещи огнища. В резултат на пожара, по къщата в гр. ***, ул. "****" № 38 били нанесени щети, включващи повреди по стените на коридора, три стаи и три врати. Изцяло обгорели масивната входна врата, две мъжки шушлякови якета, два чифта мъжки дънкови панталони, плетена жилетка, дамско връхно яке и чифт мъжки маратонки. На място пристигнал и патрул на ОД на МВР - Пловдив, който запазил местопроизшествието. При извършения сутринта на 24.10.2014г. оглед на опожарената къща на Х. на двора пред вратата било намерено и иззето обгорено парче плат.

Назначената в хода на досъдебното производство тройна пожаротехническа експертиза /л. 2 - л. 120 от том XIII на ДП/ е приела като най -

вероятна причина за пожара в къщата, находяща се в гр. ***, ул. „****“ № 38, на 23.10.2014г., умишлен палеж. Съобщението за пожара е подадено в 23:50ч. на 23.10.2014г. в РСПБЗН - Стамболийски. Пожарът е възникнал около 5 минути преди съобщението за пожар, т.е. около 23,45ч. на 23.10.2014г. Според експертите условията, способствали за възникването на пожара, са характерни за палеж. Като ускорител на горенето е използвана леснозапалима течност, с която е залята входната врата на партерния етаж на жилищната сграда на адрес: гр. ***, ул. „****“ № 38. Експертите са изключили възможността пожарът да е възникнал от техническа неизправност или от неспазване на правилата за пожарна охрана. Пожарът, според тях е представлявал непосредствена опасност за живота на пребиваващия в жилищната сграда на адрес: гр. ***, ул. „****“ № 38, Х. Х., като не е съществувала потенциална опасност, пожарът да се разпростре и върху другите съседни на сградата имоти (жилищни сгради), поради сравнително голямата им отдалеченост.

В хода на досъдебното производство е изготвена и съдебно-оценъчна експертиза /л. 44-47 от том V от ДП/. Според нейното заключение стойността на запаленото имущество - къща, находяща се в гр. *** на ул. „****“ 38, възлиза на 25 200 лв. Според същото заключение, стойността на нанесените на имота щети в резултат на палежа възлиза на 1 010,24 лв.

В хода на съдебното следствие е назначена повторна оценъчна експертиза единствено за причинените вреди по имота на свидетеля Х.. От заключението на експерта е установено, че общо стойността на щетите възлизат на 983,74 лв. / том 4, л. 1450 от НОХД № 520/2016 г./.

В хода на досъдебното производство е изготвена и химическа експертиза /л. 41 от т. V от ДП/, изследвала издетото на 24.10.2013г. с протокол за оглед на местопроизшествие от двора на къщата на свид. Х., находяща се в гр. *** на ул. „****“ 38, мокро парче от текстилна материя, тъмносиньо на цвят. Според нейното заключение, по него са установени следи от автомобилен бензин.

IV. Свидетелят Д. упражнявал адвокатска професия в кантора „Д., К. и партньори“ в гр.***, която се състояла от няколко адвокати и преимуществено се занимавала с граждански, търговски и застрахователни

дела. През м. март 2014г. клиент на свидетеля Д. станал пострадалият от ПТП свидетел Т. А. от гр. ***. Преди това обаче той бил упълномощил подсъдимия Е. за същото - да води от негово име дело за получаване на обезщетение за претърпени в резултат на пътно произшествие вреди. След като разбрал, че свидетелят А. е упълномощил и свидетеля Д., Е. му се обадил по телефона и му поискал сметка защо му е откраднал клиента. Предвид произхода на свидетеля А. и неговата малограмотност, Д. предположил, че е възможно той да е упълномощил и двамата, отговорил, че ще провери, по-късно Д. и К. извършили проверка и установили, че действително пълномощното, дадено от свидетеля А. на Е., е с по-ранна дата. Д. се обадил на Е. и му казал, че официално се оттеглят от случая. Уговорили се Е. и К. да се срещнат, за да може да му предаде останалите в кантората им документи по делото на А.. Срещата се състояла на паркинга на ресторант „Хепи“ на Асеновградско шосе в гр. Пловдив. Е. отишъл на срещата с автомобила си „Порше Кайен“ и не излязъл от колата, К. слязла от автомобила си и му подала документите през отворения прозорец на шофьорската врата на неговия автомобил, попитала го за какво става дума. В отговор Е. започнал да ѝ търси държи защо са му откраднали клиента, двамата се скарали и той потеглил от паркинга. По-късно против кантората на адвокат Д. била подадена жалба от А. в районното управление в Асеновград, че бил принуждаван да подписва пълномощно, по този повод Д. и К. били извикани за разпит в полицията в гр. Асеновград.

През лятото на 2014г. отношенията между подсъдимите К. и Е. трайно се влошили. Подсъдимият П. също като подсъдимия С. напуснал работата си при К.. Последният ангажирал като свой адвокат свидетеля Д.. От своя страна, А. и А. П. също престанали да работят за Е., тъй като свидетелят А. П. се чувствал обиждан от Е., а свидетелят А. П. се притеснил от факта, че хората, които водел като клиенти на подсъдимия Е., не получавали парите си след приключване на делата. След разрива в отношенията им, Е. научил, че К. е започнал да разказва на други хора за палежите, които двамата били поръчали на останалите подсъдими. Е. се свързал с П., за когото знаел, че вече не работи за К., предупредил го, че трябва да си мълчи за всичко, което знае, в противен случай го заплашил, че ще бъде убит.

В началото на м. декември 2014г. Е. се обадил на П. и поискал от него да отиде в офиса му. На тази среща Е. казал на подсъдимия П., че свидетелят

Д. е адвокат на К., поискал да бъде убита котка, да ѝ се отреже главата и животното да бъде хвърлено вътре в автомобила на Д., като за целта бъде счупен прозорец на колата. Обяснил, че автомобилът на свидетеля е „Хюндай соната” и че вечер е паркиран пред дома на Д. в кв. „****” в гр. ***.

Страхувайки се от Е., П. приел да извърши поръчаното с приятеля си С.. Разказал му какво иска Е., както и че се страхува от него, защото вече го е заплашвал. Тъй като П. бил суеверен, той решил вместо да хвърлят в колата на Д. обезглавена котка, да вземе една от кокошките на баба си, да я обезглави и да хвърлят нея. За целта, П. отишъл до къщата на баба си в с. *** и взел от двора ѝ кокошка, обезглавил я, поставил я в непрозрачна торба, която взел със себе си, а впоследствие предал на С..

Около 19 часа на 01.12.2014г. П. и С. отишли до офиса на адв. Д., който се намирал в близост до *** - Пловдив. Оттам, с лек автомобил, го проследили до дома му, който се намирал на ул. „****” в кв. „****” в гр. ***. Видели къде паркирал автомобила си „Хюндай Соната” с рег. № ***. Извадили торбата с обезглавената кокошка от автомобила и я скрили в кутия до близкия трафопост. По-късно същата вечер двамата отишли и взели торбата с кокошката, П. се оглеждал да не бъдат забелязани, а С. взел торбата, отишъл до автомобила на Д., счупил предното дясно стъкло и хвърлил обезглавената кокошка на седалката вътре.

Сутринта на 02.12.2014г., около 8ч., Д. излязъл от дома си. Когато опитал да отключи автомобила си и да седне на шофьорската седалка видял, че във вътрешността на колата има посипани множество стъкла, а на предната дясна седалка имало мъртво животно, което впоследствие разпознал като птица. Веднага сигнализирал в I РУП при ОД на МВР - Пловдив. Пристигналата на място оперативна група извършила оглед на местопроизшествието.

П. се видял с Е. и той заплатил на двамата 500 лв. за извършеното.

В хода на досъдебното производство е назначена стоково-оценъчна експертиза /л. 163, том XIII от ДП/. Според нейното заключение стойността на нанесените по автомобила на свидетеля Д. увреждания /счупено стъкло/ възлиза на 260 лв.

V. Вечерта на 06.12.2013г. П., С. и П. отишли до заведението „Тони 2000” в ж.к. „***” в гр. Пловдив с автомобиля на П.. Забелязали, че в близост до заведението, където паркирали, били спрени л.а. „Мерцедес“ с рег. № *** и „БМВ Х1“ с рег. № ***. Решили да откраднат от тях, каквото успеят да намерят. Приблизили първо до л.а. „Мерцедес”, който се ползвал от свидетеля Ц. Г., собственик и управител на фирма „Цитодела 1“ ЕООД. П. счупил предното дясно стъкло на колата, а П. отворил вратата, влязъл в автомобиля и отворил жабката. Извадил от нея черен кожен тефтер с документи за л.а. Мерцедес с рег. № *** /зелена карта, талон за годишен технически преглед, талон за гражданска отговорност/, навигационна система марка “Гармин”, модел 3810, ножче марка “Делавал“ и контактен ключ за автомобил БМВ, които тримата подсъдими взели. След това П. решил да изпробва намерения контактен ключ за автомобил БМВ, натиснал копчето на ключа, предназначено за отключване на автомобиля, в резултат на което се отключил паркираният в непосредствена близост автомобил БМВ Х1 с рег. № ***, също ползван от Г.. Подсъдимите решили да откраднат колата и да я скрият, докато намерят възможност да я продадат. В автомобиля било монтирано и детско столче за лек автомобил, модел “Кидс фикс”, което подсъдимите решили да не демонтират, а да отнемат заедно с колата. В багажника на автомобиля се намирали и БМВ комплект - компресор и спрей със пяна - за помпене и лепене на гуми, който също взели. П. се качил на шофьорската седалка на л.а. БМВ Х1, запалил автомобиля, използвайки контактния ключ, тримата се придвижили до мястото, където бил паркиран автомобиля на П., там П. слязъл от откраднатия автомобил и се качил в колата на П.. Двата автомобиля потеглили заедно, колата на Г. карал П., а непосредствено след него, П. шофирал колата на П.. Така се придвижили до бензиностанцията „***” в кв. *** в гр. ***. Там С. слязъл, за да се прибере в дома си, а П. и П. потеглили с двата автомобиля към с. ***, където и двамата имали роднини. Когато стигнали в селото, спрели на центъра, П. останал да изчака, П. отишъл до къщата, която семейството му притежавало в с. ***, където скрил откраднатия автомобил БМВ Х 1 и се върнал при П.. С автомобиля на П. двамата се прибрали в гр. ***.

На следващата сутрин Г. установил, че предното дясно стъкло на автомобиля му „Мерцедес” с рег. № *** било разбито и от жабката и купето липсвали взетите от подсъдимите вещи. Видял също така, че липсва

паркираният в близост негов автомобил БМВ Х1 с рег. № ***, един от ключовете за който стоял в жабката на Мерцедеса. Незабавно сигнализирайл органите на V РУП при ОД на МВР- Пловдив, което дало и повод за започване на досъдебно производство.

Автомобилът БМВ Х1 бил установен на 31.08.2014г., като такъв с преправен номер на рама, при опит с него да премине границата свидетелят МИ.. По този повод била образувана преписка рег. № 48659/2014 по описа на РУП - Свиленград. С отнетите вещи подсъдимите се разпоредили по неустановен в хода на наказателното производство начин.

В хода на досъдебното производство е изготвена стоково- оценъчна експертиза /л. 141-142 от том ХП1 на ДП/. От нейното заключение се установява стойността на отнетите от л.а. „Мерцедес” с рег. № *** вещи, както следва: на черен кожен тефтер за документи - на 2 лв., на навигационна система „Гармин”, модел 3810 - на 500 лв., на ножче „Делавал” - на 250 лв. и на контактен ключ за л.а. „БМВ Х1” с рег. № *** - на 412 лв. Стойността на отнетите от л.а. „БМВ Х1” с рег. № *** вещи е, както следва: на детско столче за автомобил „Кидфикс” - на 520 лв., на МВ комплект /компресор и спрей с пяна за помпене и лепене на гуми/ - на 223 лв.

Според заключението на изготвената в хода на досъдебното производство авто-оценъчна експертиза по писмени данни /л. 144-146 от том XIII от ДП/, стойността на л.а. „БМВ Х1 xDrive 18D” с рег. № ***, към датата на деянието възлиза на 56 828 лв.

VI. През м. февруари 2014г. П. и С. решили да си набавят пари чрез извършване на грабеж. За целта двамата набелязали гръцкия гражданин И. Т., за когото знаели, че работи в заведение в близост до *** - Пловдив. През нощта на 07.02.2014г. срещу 08.02.2014г., двамата помолили свидетеля Х. да ги откара с управлявания от него таксиметров автомобил до заведението, където работел свидетелят Т.. Х. се съгласил, услугата му била заплатена от П.. Когато пристигнали пред заведението, подсъдимите поискали от свидетеля Х. да изчакат отпред в автомобила. Около 6:00ч. на 08.02.2014г. Т. излязъл от заведението и се качил в таксиметров автомобил, П. и С. казали на Х. да го последва, когато таксито, в което се возил Т., спряло пред кооперация на ул. „***” №34 в гр.***, Х. също спрял. Подсъдимите излезли

от колата и последвали Т. във входа на кооперацията, преди това казали на Х. да стои някъде наблизно. П. носел у себе си метална палка, когато застигнали Т., П. и С. започнали да му нанасят удари с ръце и с палката, основно в лицето и главата. Т. вдигнал ръце пред лицето си, за да се защити. Така един от нанесените му от подсъдимите удари с палка попаднал в дясната му ръка и причинил счупване на шиловидния израстък на дясната лъчева кост. Освен това счупване, в резултат на нанесените му удари, свидетелят Т. получил и разкъсно-контузна рана на челото отдясно; разкъсно-контузна рана на горната устна от вътрешната страна и травматичен оток на същата устна; охлузване в областта на лявата вежда; контузия и охлузване на лявата предмишница; травматичен оток на главата тилно в ляво. Докато подсъдимите биели Т., поискали от него да им даде парите си. Свидателят извадил от вътрешния джоб на якето си сумата от 200 лв. и я хвърлил на земята, С. я взел. В резултат на нанесените му удари по ръката, от нея паднал и часовникът на свидетеля, марка "Келвин Клайн". Двамата подсъдими взели и него, след което се върнали в автомобила на Х. и с него се отдалечили от местопроизшествието. Парите, които взели от пострадалия, двамата си разделили, докато се возели в таксито. По пътя, в управлението от Х. автомобил, подсъдимите П. и С. коментирали, че добре са пребили гърка и чак палката, която използвали, се била изкривила.

След като подсъдимите П. и С. си тръгнали, Т. се прибрал в дома си. Не се обадил в полицията, но тъй като изпитвал силни болки от нанесените му при побоя удари, по-късно същата сутрин посетил УМБАЛ „Св. Георги“ гр.Пловдив, където му била оказана медицинска помощ. След като разбрал, че ръката му е счупена, на 11.02.2014г. той подал и жалба до II РУП при ОД на МВР - Пловдив за извършеното спрямо него посегателство, което дало и повод за започване на наказателно производство.

В хода на досъдебното производство е назначена стоково-оценъчна експертиза /л. 24 от том IX от ДП/, според чието заключение стойността на отнетия от свидетеля Т. мъжки ръчен часовник „Калвин Клайн“ е 290 лв.

От заключението на назначената в хода на досъдебното производство съдебно-медицинска експертиза по писмени данни /л. 1822, том IX от ДП/ се установява, че на свидетеля Т. е причинено: счупване на шиловидния израстък на дясната лъчева кост; разкъсно-контузна рана на челото отдясно;

разкъсно - котузна рана на горната устна от вътрешната страна и травматичен оток на същата устна; охлузване в областта на лявата вежда; контузия и охлузване на лявата предмишница; травматичен оток на главата тилно в ляво. Описаните травматични увреждания са причинени от удар или притискане с или върху твърд тъп предмет и е възможно да са получени, както се съобщава от документите по делото. Според експерта по морфологичната си характеристика и степента на развитие на регенеративните процеси на травматичните увреждания, е възможно те да са получени на датата на инцидента. Счупването на шиловидния израстък на дясната лъчева кост е довело до трайно затрудняване движението на десния горен крайник за срок, по-дълъг от 1 месец.

В хода на досъдебното производство е назначена тройна комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза на подсъдимия К. /л. 178-193 от том Х1П от ДП/. Според нейното заключение подсъдимият К. не страда от психично заболяване в тесния смисъл на думата. Касае се за емоционално нестабилна личност. Към датите на инкриминираните деяния, както и към момента на изготвяне на експертното заключение, той е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си. Могъл е да възприема и възпроизвежда правилно фактите, свързани с инкриминираните периоди и да дава достоверни обяснения за тях. Може да участва пълноценно във всички стадии на наказателния процес.

Кредитираните обяснения и свидетелските показания, на които е дадена вяра, потвърждават установеното във фактическо отношение. Тези доказателства са правдиви, кореспондират помежду си, свидетелските показания са безпристрастни, гласните доказателства съответстват на писмените доказателства и на експертните заключения. От гласните доказателства следва да бъдат изключени показанията на свидетелите К., А. и П., съгласно указанията на ВКС. Съвкупният анализ на доказателствата, с изключение на съображенията относно тези показания, направен от първоинстанционния съд, е правилен, споделя се от настоящия състав и води до извод, който обосновано и законосъобразно е бил направен и от контролираната инстанция, че непротиворечиво и еднопосочно са установени релевантните факти относно обвинението. Гласните доказателства подкрепят

изцяло обвинението, единственото противоречие е между тях, в съвкупност и частично обясненията на подсъдимите К. и Е., както и променените обяснения на П. и С..

Първата група от гласните доказателства са дадените пред основния съд обяснения на подсъдимите П., С., Д., П., включително обясненията по време на досъдебното производство на подсъдимия П., приобщени по реда на чл. 279, ал.1, т.4 от НПК, на подсъдимия С. - частично приобщени по реда на чл. 279, ал.1, т.3 и т. 4 от НПК, на подсъдимите П. и Б. - прочетени на основание чл. 279, ал.2 вр. с ал.1, т.4 от НПК, частично обясненията на подсъдимите К. и Е. - относно познанството им с част от подсъдимите и пострадали по делото, за част от свидетелите, които вторият е представлявал, както и за трудовата му заетост.

Втората група гласни доказателства, приети от Пловдивския окръжен съд, са показания на свидетелите Т. М., П. М., К. М. /за свидетелите М. - и приобщените им в отделни части показания от досъдебното производство и дадените пред предходния съдебен състав/, на свидетелката И. С. /също приобщените показания от нохд №1680/2015г. по описа на ПОС на основание чл.281, ал.1, т.1 от НПК досежно годината/, на свидетелите К. Х., Т. Н., В. М. /също и приобщени отчасти показанията му от досъдебното производство на основание чл.281, ал.4 вр. с ал.1, т.1 от НПК/, на свидетелите Д. Д., Д.В., В.В., В.В. /на свидетелите В. и онези части от показанията им, дадени по нохд №1680/2015г. на ПОС, приобщени на основание чл.281, ал.1, т.1 и т.2 от НПК/, на свидетелите Ж.В., А. П. и А. П. /включително и приобщените им показания по конкретни обстоятелства от нохд №1680/2015г. на ПОС/, на свидетелите В. Х., А. Х., Х. Х., Х. Х. /за последния и показанията му от досъдебното производство и по нохд №1680/2015г. на ПОС, приобщени отчасти/, на свидетелката С. Я. и от показанията ѝ от досъдебното производство, прочетени на основание чл.281, ал.4 вр. с ал.1, т.1 и т.2 от НПК, на свидетеля И. Д. /вкл. приобщените по реда на чл. 281, ал.1 от НПК показания от нохд №1680/2015г. на ПОС/, на свидетелите Т. П., И. Г. /също приобщени отчасти показанията му при предходното разглеждане на делото от предходния съдебен състав/, на свидетелите П., И. М. Д., Г. С., частично от показанията на свидетелите Н. И. Н., М. К.-Х., Л. С., Й. Я., Д. М., И. К., Д. М., Й. М. /за последната са прочетени показанията ѝ от досъдебното производство на основание чл. 281, ал.5 вр. с ал.1, т.5 от НПК/, на свидетеля

Ц. Г. /включително приобщените му по реда на чл.281, ал.1, т.2 от НПК показания, дадени по нохд №1680/2015г. на ПОС/, на свид. Т. /и приобщените части от показанията му от досъдебното производство относно датата и отнетите вещи/, на свидетелите М. М. и И. И. /както и приобщените части от показанията му по нохд №1680/2015г. на ПОС досежно годината/, на свидетелите О. Т. и К. М., частично от показанията на свидетелката П. Ц., на свидетелката Г. Н., от показанията на свидетелите Ш., Ш. и Х., частично от показанията на свидетеля Н. И. Н. /вкл. приобщените от нохд №1680/2015г. на ПОС/, частично от показанията на свидетеля Г., вкл. приобщените от нохд № 1680/2015г. на ПОС /единствено за познанството си с част от свидетелите и подсъдимите лица, извършваната от него дейност/, частично на свидетеля М. /също единствено за познанството си с част от свидетелите и подсъдимите/, на свидетеля М. П., на свидетелите К. А. и А. К. /и на тримата са приобщавани показанията им от досъдебното производство/, на свидетелите С. Г., М. МИ. и У. /приобщени и от ДП в отделни части на основание чл. 281, ал.4 вр. с ал.1, т.1 и т.2 от НПК/, на свидетелите Б., И. В., Р. В., К., на свидетелите И. И. и М. Х. - само относно твърдението им, че се познават с подсъдимия К. от Затвора, на свидетелите Т. А. и С. А. /за последната и показанията ѝ от досъдебното производство, приобщени по реда на чл. 281, ал.5 вр. с ал.1, т. 5 от НПК/, на свидетелите Н., на С. Г..

Така изложената фактическа обстановка е приета за установена и въз основа на приложените по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК, веществени доказателства и веществени доказателствени средства, изготвени в резултат на прилаганите СРС. Приети са и заключенията на назначените в хода на досъдебното и съдебно производство експертизи като изготвени обективно, съответни на събраните по делото доказателства и с необходимия професионални знания и опит в съответните области.

Първостепенният съд е направил задълбочен и обоснован анализ на събраните по делото доказателствени материали. Обсъдени са всички обстоятелства, имащи значение за установяване на обективната истина. Изложил е своите съображения защо е дал вяра на едни гласни доказателствени източници и защо е отхвърлил други, както и е изложил своите изводи по какви причини е дал вяра на обясненията на подсъдимите

М.П., С.С., П.П. и М.Д., вкл. и на приобщените по надлежния ред техни обяснения от досъдебното производство и частично е кредитирал обясненията на подсъдимите Р.К. и В.Е..

Извършените в хода на въззивното производство пред настоящата инстанция следствени действия – реализиране правото на подсъдимите П. и С. да дават обяснения, не променят приетата за установена от първостепенния съд фактическа обстановка.

Настоящата инстанция възприема изцяло направените от Пловдивския окръжния съд крайни заключения относно случилото се като фактология, като има резерви относно кредитирането на част от гласните доказателствени източници и в частност разпита в качеството на свидетели на служителите на МВР П., К. и А., които са провеждали разговори с част от подсъдимите. Разпитът на такива „свидетели“, както е отбелязано и в решението на ВКС по настоящето дело, е процесуално недопустимо. След повдигането на обвинение, особено по отношение на лица, задържани под стража, всички имащи значение действия следва да бъдат извършвани по реда на НПК от съответните органи на досъдебното производство, вкл. и разпити пред съдия, но задължително с участието на защитник и след разясняване на процесуалните им права. На следващо място, следва да се отбележи, че т.нар. „производни доказателства“ имат стеснено процесуално приложение само в случаите, когато първичните са недостъпни, а когато става дума за служители на полицията, следва особено внимателно да се ценят. В случай по отношението на задържани лица подобни доказателства са очевидно недопустими, тъй като заобикалят установените в закона процедури за извършването на следствени действия със задържани под стража лица.

По тези съображения показанията на служителите на полицията П., К. и А., които преразказват какво са им споделили обвиняеми лица, следва да бъдат изключени от доказателствения материал. Същевременно като се е позовал на недопустими доказателства, първоинстанционният съд е допуснал процесуално нарушение,но то не е съществено и не са опорочило вътрешното убеждение на съда при установяването на фактическата обстановка.

Обосновано са кредитирани обясненията на подсъдимите М.П., С.С., П.П. и М.Д., дадени на досъдебното производство пред съдия и пред първоинстанционния съд. В случая става дума за обяснения на едни

подсъдими, изобличаващи както тях самите, така и други подсъдими или т. нар. оговор. Няма законова забрана и предварително определена доказателствена тежест на подобни обяснения, а те следва да се ценят както като доказателствен източник, така и като способ на тези лица да упражняват по този начин правото си на защита. Така те са били съпоставени с другите доказателства и след тази проверка правилно са кредитирани с доверие като кореспондиращи с тях и достоверни.

I. По отношение на обвинението за подбуждателство към убийство:

Приетата фактическа обстановка от първоинстанционния съд относно това деяние се основава на обясненията на подсъдимия П.. П. е свидетелствал, че няколко пъти е бил подбуждан от Е. и К. да нанесе побой на М., първоначално не му е било обяснено, че той е претърпял операция, впоследствие му казали, че има пластина в главата и от удар там ще настъпи фатален край. След като П. отказал, подсъдимите поискали да намери други хора за това, без да им се казва, че М. е претърпял медицинска интервенция, но той отказал. Пред свидетеля А. П. Е. е заявявал, че М. трябва да се елиминира като конкуренция, а пред А. П. е бил по-конкретен, като обяснявал, че му е достатъчен един шамар, за да си замине. С оглед наличието на свидетелски показания в подкрепа на обясненията на П., изводите за приетата фактическа обстановка относно това престъпление не се основават само на неговите твърдения, дадени пред съдия и основния съдебен състав и отречени впоследствие. Тези обяснения се подкрепят от показанията на свидетелите А. П. и А. П., от показанията на свидетеля М. за отношенията му с подсъдимия Е.. Фактът, че М. в качеството му на лице, упражняващо адвокатска професия, е посетил подсъдимия П., С. и К. в ареста не означава, че следва да се отхвърлят обясненията на П.. Последният ги е дал в присъствието на защитника си и несъмнено е съгласувал изявленията си с него. Споделил е неща, които няма как да са му станали известни, освен ако наистина не са провеждани разговорите с него, залегнали в обвинението срещу Е. и К.. На него не са му били известни какви са отношенията с М. и това какви физически особености има той, за да му се нанасят удари на определено място. Тези факти могат да му станат известни само по начина, по който той е обяснил в подробните си обяснения пред съдия на досъдебното

производство и пред първоинстанционния съд, а именно от Е. и К., като допълнително К. му е разказал защо Е. иска да навреди на М.. Не може да се приеме, че цялата тази обстановка е замислена като сценарий от служителите на МВР и съгласувана с П., предвид неговите интелектуални възможности, упорито да възпроизвежда по един убедителен начин и на досъдебното производство пред съдия и в хода на производството пред първата инстанция. Затова не може да се поставя под съмнение достоверността на тези обяснения от факта, че лицето, към което е насочено подбуждането към убийство, се е срещало с него в ареста. Твърденията след постановяването на присъдата, че става дума за манипулация от страна на разследващите и служители на МВР, са голословни, много подробно първоинстанционният съд е изложил съображения в тази насока, които се споделят изцяло от настоящия състав. Затова настоящата инстанция счете, че са налице достатъчно доказателства относно това обвинение по отношение на подсъдимите Е. и К. и те правилно са били признати за виновни по него. Обясненията на П., от които е установено, че двамата са го подбуждали да нанесе побой на М., който съгласно казаното от тях и установеното обективно в СМЕ здравословно състояние на свидетеля, би могъл да е фатален за него, а след като отказал да го стори лично, искането да намери други лица да нанесат побоя, професионалната ангажираност на подсъдимия Е. и М. приоритетно по един и същи вид дела, в резултат на което между тях е възникнала конкуренция, подкрепени от показанията на свидетелите П. и М., а също и заключението на СМЕ относно здравословното състояние на М., правилно и законосъобразно са били оценени като еднопосочни, последователни и даващи възможност да се квалифицира дейността на Е. и К. като престъпление по чл.117, ал.2 във вр. с чл.20, ал.2 от НК. Съгласно указанията на ВКС по отношение на показанията на полицейските служители К., П. и А., те не бяха поставени в основата на доказателствените изводи, както това е сторено от първоинстанционния съд по отношение на това престъпление, но въпреки това, останалите доказателства са достатъчни, за да се приеме, че обвинението е доказано.

II. 1. По отношение на палежа на автомобила „Шкода“, ползван от св. Г.:

Настоящата инстанция счита, че са налице достатъчно убедителни доказателства относно извършителите на това деяние, както е прието от основния съд. В подкрепа на този извод са частично обясненията на Е. относно отношенията му с Г., показанията на А. П., А. П., И. Г. и И. С.. В същата насока отново са изчерпателни обясненията на подсъдимите П. и С. пред съда и на досъдебното производство, приобщени по предвидения в НПК начин. Подсъдимият С. е участвал и в следствен експеримент, при който е посочил мястото на палежа. Тези обяснения са също оговор, както беше посочено в предходния пункт, но са подкрепени от множество други доказателства, включително заключението на пожаро-техническата експертиза относно механизма на възникване на пожара, съвпадащ с посочения от извършителите. Щетите по автомобила са установени с писмени доказателства, авто-оценъчна експертиза и свидетелските показания на Г. и С.. Налице са факти за обтегнати отношения между Г. и Е., потвърдени от първия в качеството му на свидетел, възникналите отношения са заради невъннат заем и отказ на свидетеля да включи Е. в бизнеса си. Налице са показанията на свидетеля А. П., който първоначално е бил убеждаван от Е. да се запали автомобила на Г. и да го набие, тъй като му дължал пари. Следва да се има предвид, че първоначално органите на МВР са приели, че става дума за инцидент и не е водено производство за палеж. Едва благодарение на обясненията на П. и С. е започнало разследване и техните думи са потвърдени и от заключенията на вещите лица относно механизма на възникване на пожара. Тези обстоятелства реално не са били известни на никого, освен на извършителите и няма как да се твърди, че тази обяснения са резултат на някакви манипулации. Първоначално П. е бил мотивиран да бие Г., а след като отказал, К. и Е. съгласно обясненията му, го накарали да запали колата му, той приел да изпълни тази поръчка заедно със С., до голяма степен мотивиран от заплахите на поръчителите, че ще го вкарат в затвора, а също и защото получавал част от сумите, които Е. давал на К. при възлагане на палежите. Описанието на Г. и всички подробности за автомобила и адреса му били дадено от Е. на К., а той от своя страна го предал на П., който ги съобщил на С. и така при проведения следствен експеримент той посочил отразените в протокола за това действие по разследването подробности, те съвпадат с отразеното в протокола за оглед на местопроизшествие, съставен непосредствено след деянието. Отделно посоченият механизъм на

запалването съответства с изводите на пожаро-техническата експертиза. В допълнение, свидетелят П. описва по същия начин Г., без да го познава, както му е бил посочен от Е.. Поради това настоящата инстанция прие, че изводите на първоинстанционния съд за авторството на това деяние са правилни и обосновани и са налице достатъчно доказателства относно вината на подсъдимите П., С., като извършители и Е. и К., като подбудители.

II. 2. По отношение палежа на автомобил „БМВ“, собственост на Й. М. и ползван от М. и къщата на последния:

Въззивният съд счита, че са налице достатъчно доказателства относно приетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка относно това престъпление. Обясненията на подсъдимите П. и П. са подробни и в пълна кореспонденция с обективно установените подробности за пожара и намерените остатъци от бутилки на местопроизшествието. По отношение участието на подбудителите в това деяние – Е. и К., самопризнанията на П. също се явяват оговор, но те не са изолирани, а напротив, подкрепени са и с други доказателства. Това са показанията на св. М., който подробно описва повода за конфликта му с Е., неговите показания са подкрепени от показанията на св. Я.а. Според М., спрямо нея са били отправени и заплахи от страна на Е. преди деянието, което обяснява напълно случилото се впоследствие. В подкрепа на приетата фактическа обстановка са и показанията на св. А. П., пред когото Е. се похвалил за извършения палеж на имуществото на М. и даже му показал изгорялата кола, ползвана от този свидетел и обект на палежа. Пред този свидетел Е. заявил, че целта на палежа била свидетелят М. да се уплаши и да спре да работи в полза на свидетеля М.. Обясненията на П. и П. относно начина на извършване на палежа кореспондират с показанията на пострадалите лица, установеното при огледа на местопроизшествието и изводите на пожаро-техническата експертиза, при извършения следствен експеримент П. е посочил гаражната врата, первазите и вратите на източната и западната страна на къщата, за които в обясненията си и двамата подсъдими са твърдели, че са залели с бензин и подпалили, които твърдения съвпадат с установеното от пожаро-техническата експертиза. Откритите веществени доказателства напълно кореспондират с обясненията им, че са използвали пластмасови бутилки от безалкохолно, в които имало

бензин. Стойността на причинените вреди е установена чрез експертизи. Относно участието на Е. в това престъпление е свидетелствал А. П., на когото подсъдимият показал изгорелия джип и заявил, че е изпратил хора да го запалят, показанията на този свидетел правилно са били кредитирани с доверие, като настоящият състав изцяло споделя съображенията на първоинстанционния съд, че те не са предубедени или заинтересовани, въпреки че свидетелят е преустановил работата си за Е., в резултат на което отношенията им се влошили. Поръчката да се запалят къщата и колата на М. била дадена на П. от Е. и К., което се установява от обясненията му, обясненията на Д., който е закарал с таксиметров автомобил Е. и П. до гр.***, за да покаже Е. на П. къде живее М., курсът бил заплатен от Е., за това пътуване К. също знаел, защото той изпратил Д. да извърши курса. Обясненията на Д. са обсъдени подробно и в съответствие с останалите гласни доказателства, като не са кредитирани правилно в частта, с която той е заявил, че П. му е казвал накъде да кара, защото П. не е познавал М. и не е знаел къде живее, а от показанията на М. е видно, че Е. освен че го познавал и знаел с какво се занимава, знаел и къде живее, защото го посетил в дома му преди години по повод дело, по което го представлявал, въпреки че е отекъл това обстоятелства, то е заявено и от съпругата на М., която в онзи момент също била в къщата. Участието на К. освен от обясненията на П., е установено от обясненията на Д., на когото той наредил да извърши въпросния курс, а също и косвено от обясненията на П., който знаел, че П. работи при К. и че шефът заплашва приятеля му, че може да го вкара в затвора, където да бъде убит, което е причината П. да се съгласи да му помогне и да участва. Причината за палежа, свързан с дейността на М. като сътрудник на М. по делата за вреди от ПТП, е установена освен от обясненията на П., от показанията на А. П., който се е срещал по поръчение на Е. с М., а също и от показанията на А. П., който не се съгласил да осъществи среща с М. по искане на Е. да го предупреди да не работи за М.. М. от своя страна бил предупреден по телефона от Е., който му заявил и че знае къде живее, а също и след срещата с П., които събития възприел като заплаха, съобщил за това на М.. От изготвената пожаро-техническа експертиза е установено по безспорен начин, че е съществувала опасност за живота и здравето на обитателите на къщата, пожарът е представлявал непосредствена опасност за живота им, имало е опасност да се разпростре и върху втория етаж, но не и върху други имоти.

Така тези налични доказателства установяват правилността на изводите на първоинстанционни съд относно начина на извършването на това престъпление и кръга от лицата, участвали в него, в този смисъл са достатъчно убедителни доказателствата за участието на подсъдимите П., П., Е. и К. в него.

II.3. По отношение палежа на трактора „Фенд“ на „Златекс“ ООД, ползван от дружеството, представлявано от Г.:

По делото са налице достатъчно доказателства, установяващи авторството и на това престъпление. Както бе посочено по-горе, установено е по категоричен начин, че отношенията между подсъдимия Е. и Г. са били изострени. Това е станало причина за палежа на автомобила „Шкода“ на Г.. Подробни обяснения за случилото се е дал подсъдимият П.. В тях той е описал мястото, начина, по който е извършено деянието от посочването на обекта на престъплението, до набавянето на средствата и извършването му. Тези негови обяснения на досъдебното производство пред съдия и в хода на разглеждането на делото пред първата инстанция са подкрепени и от други доказателства и не са изолирани. Както бе посочено по-горе, съдът счита, че е доказано извършването на палежа на автомобила „Шкода“ на Г. и това деяние се явява продължение на враждата с него. Свидетелят Г. е дал показния, че е показал на подсъдимия Е. местонахождението на трактора. Подсъдимият П. е получил необходимата информация от Е., той го закарал с личния си автомобил до мястото, където се намира тракторът, за което е депозирал подробни обяснения. Поради това настоящата инстанция счита, че са налице убедителни доказателства, че деянието е извършено от подсъдимите П. и Е.. Механизмът на запалване на трактора е подробно описан от извършителя, съответства на установеното според заключението на пожаро-техническата експертиза, потвърждава се от показанията на свидетелите П., С. и Д., както и съобщеното от П. по време на извършения следствен експеримент, а също и на отразеното в протокола за оглед и иззетите веществени доказателства. Възможността пожарът да се разпространи само в непосредствена близост до трактора, съдът е приел за установена от назначената в хода на съдебното следствие пожаро-техническа експертиза, като е кредитирал нея, за да приеме, че без намесата на пазача е имало опасност огънят да обхване целия трактор и

разположените в непосредствена близост дискова брана и самообръщаем плуг, а стойността на вредите е възприета съгласно заключението на назначената в хода на ДП автооценъчна експертиза. По това обвинение са били оправдани подсъдимите К. и Б., но тъй като в тази част присъдата е влязла в законна сила, мотивите за това не се обсъждат в настоящия акт.

II.4. По отношение палежа на автомобила „Нисан Патфайндер” на св. И.:

Настоящата инстанция счита, че са налице достатъчно доказателства за авторството и по отношение на това деяние. Налице са подробните обяснения на подсъдимия П. и С., дадени пред съдия на досъдебното производство и пред първоинстанционния съд относно механизма на деянието, чрез счупване на предното стъкло от С. и заливане на предната седалка с бензин, след което хвърляне на запалена хартия от П., установен и от заключението на съответната пожаро-техническа експертиза, в подкрепа на обясненията са протоколите за оглед на местопроизшествието и за извършен следствен експеримент с подсъдимия С.. Както бе посочено по-горе, тези двама подсъдими убедително сочат ролята на подсъдимите Е. и К., като обясняват кой ги е насочил към автомобила и как е било уредено плащането за изпълнението на поставената им поръчка, а също и че К. и Е. са възложили на П. и С. поръчката да запалят автомобила след отказа им да набият И., който бил познат на С.. Той е посочил и че Е. е дал пари, с които К. се разплатил с двамата за палежа, като Е. дошъл в офиса на К., двамата излезли навън, след което К. се върнал и дал пари на П. и С.. Стойността на вредите е установена със заключението на съответната експертиза, с каквато е изяснено и че е липсвала опасност от разпространение на пожара върху други имоти или да е съществувала реална опасност за живота и здравето на хора. Като причина за възлагане на поръчката е установено, че И. и Е. са били действащи адвокати, К. обяснил за обтегнати бизнес отношения на извършителите. Затова въззивният съд счита, че е установено по категоричен начин участието на подсъдимите П., С., Е. и К. в това престъпление.

II.5. По отношение палежа на автомобилите „Опел Вектра”, „Мииубиши спейс вагон” и къщата на семейство В. в с.***:

За установяването на авторството на това престъпление са налице обясненията на подсъдимия П. и С.. Те подробно описват както начина на извършването на палежа, така и какви са мотивите за това – неприязънта на Е. към неговите съседи В., произтичаща от храненето на животни – улични кучета и котки. Това обстоятелство се потвърждава и от показанията на В., то няма как да бъде известно на П., освен по начина, който той обяснява, а именно, че Е. му споделил за причината да иска запалване на автомобил марка „Опел“ или „Шкода“, сив на цвят. Е. пред П. изразил задоволство, след като видял пред дома на В. изгорелия автомобил, камера и парапет на къща. Тези подробности за следите от престъплението няма как да бъдат известни на преките извършители, които непосредствено след палежа избягали. При възлагането на поръчката в офиса на К. той бил заедно с Е., П. разбрал само, че палежът се извършва заради Е. и влошени отношения на съпругата му с човек, който хранел кучета и котки. В. действително са свидетелствали, че към този момент това се е случвало. Посоченият от преките извършители механизъм на палежа е установен освен от обясненията им, от посоченото по този въпрос в експертното заключение на пожаро-техническата експертиза, извършените с всеки един от тях поотделно следствени експерименти, посочването на маршрута, по който са стигнали до къщата, пред която бил паркиран автомобила, а също и че са го запалили след заливане на предния капак и предна дясна гума с бензин. От показанията на семейство В. и експертното заключение също е установено, че след като пожарът от автомобила се е разпрострял и върху предната част на къщата, върху фасадата откъм улицата, водната врата и улуците, е съществувала опасност за живота им поради опасните фактори на пожара за човешкия организъм и невъзможността за адекватна реакция, тъй като престъплението е извършено през нощта. Стойността на щетите по автомобила и къщата е установена с експертни заключения. Затова настоящата инстанция счеете, че са налице достатъчно доказателства обуславящи извода, че деянието е извършено от подсъдимите П., С., Е. и К..

III. Относно палежа на къщата на Х.:

За установяване на авторството на това деяние също правилно е било прието, че са налице достатъчно доказателства. Установява се от показанията

на Х. и обясненията на Д., П. и С., че Х. първоначално е работил като таксиметров шофьор, а след това в офиса, ползван от К. и Д.. Налице са достатъчно гласни доказателства, че от касата в офиса на Д. и К. са изчезнали пари и че те са считали, че Х. е взел тези пари и изчезнал. Фактът, че това е подразнило К. се установява от показанията на свидетелите М. и Г.. Обосновано е отхвърлено от първоинстанционния съд твърдението на св. Г., че Х. и Д. били инсценирали палежа в дома му в гр. ***. Показанията му са вътрешно противоречиви и сочат, че той се опитва да помогне на К. в подкрепа на твърденията му, че няма нищо общо с този палеж, доказано о установеното, че е работил за него, чрез прехвърляне на таксиметрови автомобили на негови фирми, като формално се водил собственик на бизнеса, по същия начин, по който били оформени отношенията на К. с Д.. Обосновано съдът е дал вяра на обясненията на подсъдимия Д. относно това деяние. Той подробно е описал механизма на извършеното от него, неговите обяснения се подкрепят от обективно намерените следи и посочения в експертното заключение механизъм на възникването на пожара – запалване след заливане със запалителна течност, чрез използване на горящо парче плат, за което са налични веществени доказателства, иззети с протокола за оглед. Правилно е дадена вяра на обясненията на Д. относно ролята на подсъдимия К., като е наблегнато на факта, че изчезналите пари са негови и отношенията му с Х. са влошени, а Д. не е имал конфликти с пострадалия. От друга страна, от обясненията на Д. е установено, че по повод вземани понякога от него фирмени пари за лични нужди, той е бил бит и заплашван от К., което е потвърдено от показанията на жена му и с писмени документи, съставяни след медицински прегледи по спешност. Тези обяснения се подкрепят както от обясненията на П. и С. за отношенията между тях, така и от цялостната оценка на фактите и повода за извършване на деянието. Очевидно, че изчезването на парите и на самия Х. са предизвикали недоволство у собственика на парите – К., което определя и неговия мотив за извършване на деянието, а именно да поиска Д. да извърши палежа, освен е изпратил Д. до дома на Х. да го търси по-рано същия ден, но свидетелят останал вътре и не се показал. Затова правилно е дадена вяра на обясненията на Д. и на показанията на Х., съответно е отхвърлена тезата на подсъдимия К., че се касае за самозапалване и настоящата инстанция счита, че са налице достатъчно доказателства относно участието на Д. и К. в това деяние. Точните

поражения по пожара и стойността на вредите са установени с протокол за оглед на местопроизшествието и експертиза.

IV. Относно повреждането на автомобила „Хюндай Соната“ на свидетеля Д.:

По делото са налице достатъчно доказателства, установяващи авторството и на това деяние. Отношенията между подсъдимия Е. и свидетеля Д. са обосновани от показанията на Д. и К., като последната убедително свидетелства за поведението на Е. и негативното отношение към Д. по повод на клиента им св. А.. Установено е и че тези двама свидетели са били в полицейското управление в Асеновград, извикани по повод жалба във връзка с пълномощно на същия клиент, а също и че лично Е. разговарял с Д. по телефона, за да го предупреди да не се занимава с това дело. Правилно са били приобщени към доказателствения материал обясненията на подсъдимия П., дадени на досъдебното производство относно обстоятелствата как е било поръчано престъплението от Е., обясненията на подсъдимия С. относно начина на извършване на деянието. В тази насока е и протоколът от следствения експеримент с участието на С., който е посочил подробности за извършване на деянието. Обясненията на П. съответстват и на резултатите, добити от експлоатацията на СРС, където той заявява, че именно от подсъдимия Е. е получил поръчката да се хвърли убито животно в автомобила на Д.. П. и С. сочат, че именно Е. им е дал пари за това, което са сторили.

По изложените съображения настоящата инстанция счита, че правилно е прието, че автори на това деяние са подсъдимите Е., П. и С..

V. Относно кражбата на вещи от л.а. „Мерцедес“ и л.а. БМВ, управлявани от св. Ц. Г.:

Доказателствата, установяващи авторството на това деяние, са показанията на свидетеля Г., обясненията на подсъдимите П., С. и П., протокол за оглед на местопроизшествие, заключението на стоково-оценъчната и авто-оценъчна експертизи, писмените доказателства. Обосновано първоинстанционният съд е обсъдил участието на тримата

подсъдими в деянието, направил е верни изводи относно счупването на предното стъкло на автомобила „Мерцедес“ от подсъдимия П., установено от неговите обяснения и тези на подсъдимия С., отнемането на ключа за паркирания в съседство автомобил БМВ Х1 от П. от жабката, както и шофирането на откраднатия автомобил БМВ Х1, заедно с отнетите от другия автомобил вещи, от П., а неговия автомобил, с който се били придвижили до мястото на кражбата, от П.. От обясненията на П. и П. също е установено къде е бил укрит откраднатия автомобил, установен след време на границата с Р Турция при управление от трето лице. Стойността на отнетите вещи е основанието да се приеме, че кражбата е в особено големи размери. Правилно са отхвърлени възраженията на защитата на подсъдимите П. и С. относно това, че не бил установен умисълът им да се отнеме автомобила. Този умисъл се извежда от конкретните им действия - П. е поел управлението на автомобила на П., т.е. не е било налице само желание да се повозят в отнетия автомобил, защото не е имало нужда от това, същевременно автомобилът БМВ е бил откаран и прибран в имот, собственост на семейството на П., заедно с П., което ясно сочи какви са били намеренията по отношение на този автомобил, а именно да бъде присвоен, било то като цяло, както е станало или на части, а не само да бъде използван и изоставен. На базата на тези доказателства настоящата инстанция счита, че е установено участието на подсъдимите П., С. и П. в това деяние.

VI. Относно грабежа на вещи от св. Т.:

Доказателствата относно това деяние са обясненията на подсъдимите П. и С., показанията на свидетелите Т. и Х., СМЕ, установила счупване на лъчевата кост на дясната ръка на пострадалия и механизма на причиняването му, както и стоково-оценъчна експертиза. Подсъдимите П. и С. са дали обяснения относно нанасянето на побоя на пострадалия, а Т. е посочил, че нападателите са поискали да им даде парите си, които той хвърлил на земята и С. взел. Свидетелят Х. е заявил в показанията си, че двамата подсъдими поискали да ги чака с автомобила, като след като излезли от кооперацията, където извършили престъплението, му обяснили в автомобила как са нанесли побой над пострадалия, описан като грък, а също и си поделили по 100 лева. Поради това настоящата инстанция счита, че са налице достатъчно

доказателства относно участието на подсъдимите П. и С. в това деяние.

По изложените съображения настоящата инстанция прие за правилни и законосъобразни изводите на първоинстанционния съд относно изложената фактическата обстановка, възприета въз основа на посочените по-горе доказателства.

Изводите на първата инстанция относно наличието на всички елементи от съставите на вменените на подсъдимите престъпления от обективна и субективна страна са правилни, съобразени със събраните доказателства и напълно се споделя от настоящия състав. Действително са налице всички основания да се приеме, че те са осъществили умишлено съставите на престъплението по обвинителния акт от обективна и субективна страна. При мотивиране на присъдата в частта относно възприетите правни квалификации първоинстанционният съд е отговорил на възраженията на защитниците за липса на съставомерност, които се поддържат и пред настоящия състав, подробните съображения на първоинстанционния съд се споделят изцяло и не се налага да бъдат повтаряни.

Правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е квалифицирал действията на подсъдимите, както следва:

По отношение на подсъдимия М.П. правилно е било прието, че правната квалификация на действията му е предложената от прокурора в обвинителния акт, поради което той е бил признат за виновен в това, че в периода от 10.10.2013 г. до 29.03.2014г. в гр. ***, обл. Пловдивска, с. ***, общ. ***, обл. Пловдивска, с. ***, обл. Пловдивска и гр. ***, като извършител, при условията на продължавано престъпление, като пожарът е представлявал опасност за живота на Т. З. М., К. С. М., П. М. М., М. Т. М., Д. В. В., В.Д. В. и В. Н. В., като е имало опасност пожарът да се разпростре и се е разпространил върху други имоти на значителна стойност и като от деянието са последвали значителни вреди на обща стойност 81 735,74 лева, в съучастие със С. Й . С. и П. Р. П., също като извършители, и с В. К. Е. и Р. С. К., като подбудители, е запалил имущество на значителна стойност, както следва:

На 10.10.2013г., в гр. ***, в съучастие със С. Й . С., също като извършител, и с В. К. Е. и Р. С. К., като подбудители, е запалил имущество на

значителна стойност - лек автомобил „Шкода” с рег. № ***, собственост на „Аутобохемия” АД, стопанисван от „Горски свят” ООД, представлявано от И. М. Г., на стойност 36 977 лв., като причинените от палежа щети възлизат на 36 977 лв.;

На 22.10.2013г. в гр. ***, обл. Пловдивска, в съучастие с П. Р. П., също като извършител, и с В. К. Е. и Р. С. К., като подбудители, е запалил имущество на значителна стойност - масивна двуетажна жилищна сграда /къща/ с гараж, собственост на Т. З. М., на стойност 89 100 лева, и автомобил БМВ модел Х 5 с рег. ***, собственост на Й. С. М., на стойност 15 875 лева, като общата стойност на нанесените на имущество щети, в резултат на палежа, възлиза на 16 287 лева (15 875 лева за лекия автомобил и 412 лева за жилищната сграда) и пожарът е представлявал опасност за живота на Т. З. М., К. С. М., П. М. М. и М. Т. М.;

На 12.11.2013г. в с. ***, общ. ***, обл. Пловдивска в съучастие, като извършител, с В. К. Е. като подбудител, е запалил имущество на значителна стойност - колесен трактор марка FEND-720 собственост на „Златекс” ООД, стопанисван от „Агро био инвест” ООД, представлявана от И. М. Г., на стойност 240 000 лева, като причинените от палежа щети възлизат на 5 749,74 лв., и като е имало опасност пожарът да се разпростре върху други имоти на значителна стойност - машини и инвентар, намиращи се в непосредствена близост;

На 11.03.2014г., в гр. ***, в съучастие със С. Й . С., също като извършител, и В. К. Е. и Р. С. К., като подбудители, е запалил имущество на значителна стойност - автомобил - джип „Нисан Патфандър” с рег. № ***, собственост на „Райфайзен Лизинг България” ООД, стопанисван от И. П. И., на стойност 15 468 лева, като причинените от палежа щети възлизат на 15 468 лева;

На 29.03.2014г., в с. ***, обл. Пловдивска, в съучастие със С. Й . С., също като извършител, и с В. К. Е. и Р. С. К., като подбудители, е запалил имущество на значителна стойност - лек автомобил „Опел Вектра” с рег. № ***, собственост на В. Д. В., на стойност 5 576 лева, като пожарът е представлявал опасност за живота на Д. В. В., В. Д. В. и В. Н. В., разпространил се е върху друго имущество на значителна стойност - къща на адрес с. ***, ул. “****” № 3, собственост на Ж. И. В., на стойност 19 250 лв.,

като причинените от пожара щети възлизат общо на 7 254 лв. (5 576 лева за лекия автомобил и 1678 лева за жилищната сграда), престъпление по чл. 330, ал.3, вр. ал.2, т.1 и т.2, вр. ал.1, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1, вр. чл. 26, ал.1 и ал.3 от НК. За това престъпление е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 7г. и 6м. /седем години и шест месеца/.

П. е бил признат за невиновен по обвинението да е причинил пожара на 12.11.2013г. в с.*** в съучастие с В. П. Б., като извършител и с Р. С. К. като подбудител, както и в това пожарът на 29.03.2014г. в с. *** да е имало опасност да се разпростре върху съседна жилищна сграда на калкан с административен адрес с. ***, ул. «***» № 5, поради което е бил оправдан частично.

М.П. е бил признат за виновен в това, че в периода 10.10.2013г. - 29.03.2014г., в гр.*** и с.***, обл.Пловдивска, при условията на продължавано престъпление, като извършител, в съучастие със С. Й . С., също като извършител, противозаконно е повредил чужди движими вещи, както следва:

На 10.10.2013 г., в гр. ***, противозаконно е повредил л.а. „Форд Фиеста“, с рег. № ***, собственост на И. Й. С., като нанесените по автомобила щети възлизат на 1 296,71 лв.

На 29.03.2014 г., в с. ***, обл. Пловдивска, противозаконно е повредил л.а. „Мицубиши спейс Вагон“, с рег. № ***, собственост на В. Д. В., като нанесените по автомобила щети възлизат на 1 491,63 лева, като общият размер на нанесените в резултат на деянието щети възлиза на 2 788,34 лева, престъпление по чл. 216, ал.1, вр. чл. 26, ал.1, вр. чл. 20, ал.2, вр. ал.1 от НК.За това престъпление е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 2г. /две години/.

П. е бил признат за виновен и по обвинението на 01.12.2014г. в гр. ***, като извършител, в съучастие със С. Й . С., също като извършител, и с В. К. Е., като подбудител, противозаконно е повредил чужда движима вещ - лек автомобил „Хюндай Соната“ с рег. № ***, собственост на Д. М. Д., като нанесените в резултат на деянието щети възлизат на 260 лв., престъпление по чл. 216, ал.1, вр. чл. 20, ал.2, вр. ал. 1 от НК, за което му е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 6м. /шест месеца/.

П. е бил признат за виновен и по обвинението на 06.12.2013г., в гр. ***,

при условията на продължавано престъпление, като извършител, в съучастие със С. Й. С. и П. Р. П., също като извършители, чрез разрушаване на прегради здраво направени за защита на имот и чрез използване на техническо средство - ключ, е отнел чужди движими вещи - черен кожен тефтер с документи за лек автомобил л.а. Мерцедес с рег. № *** /зелена карта, талон за ГТП, талон за гражданска отговорност/ на стойност 2 лева; навигационна система марка "Гармин", модел 3810 на стойност 500 лева; ножче марка "Делавал", на стойност 250 лева; контактен ключ за автомобил БМВ ХІ с рег. № *** на стойност 412 лева; детско столче за лек автомобил, модел "Кидс фикс" на стойност 520 лева; БМВ комплект / компресор и спрей с пяна / за помпене и лепене на гуми на стойност 223 лева и автомобил БМВ ХІ с рег. № *** на стойност 56 828 лева или всичко на обща стойност 58 735 /петдесет и осем хиляди седемстотин тридесет и пет/ лева от владението на Ц. Г. Г., без негово съгласие с намерението противозаконно да ги присвои, като извършената кражба е в големи размери, престъпление по чл.195, ал.2, вр. ал.1, т.3 и т.4, вр. чл. 194, ал.1, вр. чл. 20, ал.2, вр. ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК, за което е осъден да изтърпи наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 4г./четири години/.

Признат е за виновен и в това, че на 08.02.2014г., в гр. ***, като извършител, в съучастие със С. Й. С., също като извършител, е отнел чужди движими вещи - сумата от 200 лева и ръчен часовник марка "Келвин Клайн" на стойност 290 лева или всичко на обща стойност 490 лева, от владението на И. М. Т., роден на ***г. в гр. ***, Гърция, без негово съгласие, с намерението противозаконно да ги присвои, като е употребил за това сила и грабежът е придружен с причиняването на средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на шиловидния израстък на дясната лъчева кост, довело до трайно затрудняване на движението на десния горен крайник за срок по-голям от един месец, престъпление по чл. 199, ал.1, т.3, вр. чл. 198, ал.1, вр. чл. 20, ал.2, вр. ал.1 от НК, за което му е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 6г./шест години/.

На основание чл.23, ал.1 от НК е определено едно общо наказание в размер на най-тежкото наказание, за срок от 7г. и 6м. /седем години и шест месеца/ „Лишаване от свобода“, което на основание чл. 57, ал.1, т.2, Б "А" от ЗИНЗС да се търпи при първоначален строг режим.

На основание чл. 59, ал. 2, във вр. с ал. 1 от НК е приспаднато времето, през което П. е бил задържан под стража и е бил с МНО „Домашен Арест“.

При преценката на приложимата правна квалификация по отношение на извършените палежи от П., С. и П., възложени им от Е. и К., правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е приел, че на 10.10.2013г. в гр. ***, П. е осъществил в съучастие със С., като съизвършител и В.Е. и Р.К., като подбудители, престъплението палеж на 10.10.2013г. на лек автомобил „Шкода“ с рег.№***, на стойност 36 977 лева, като се снабдили предварително с бензин, С. залял автомобила, който след това бил възпламенен по поръчка, възложена от К. и Е., след пожара вещта погинала напълно. Междувременно при запалването на този лек автомобил, намиращият се в близост до него л.а.м. „Форд Фиеста“ с рег.№ *** също се запалил, извършителите са съзнавали, че тъй като са близо един до друг, пожарът може да се разпростре и върху този автомобил, както и станало, причинени са уврежданията по него на стойност 1296.71 лева, въпреки това подсъдимите се отнесли с безразличие. От тези установени факти е видно, че от обективна страна се касае за палеж на вещ със значителна стойност, а от субективна страна, за осъществено при условията на пряк умисъл деяние, при което престъпният резултат е бил целен и желан както от преките извършители, така и от подбудителите, а също е била осъзнавана общността на престъпния умисъл. Затова законосъобразно престъплението е било квалифицирано като такова по чл.330, ал.1 от НК, но тъй като е част от състава на едно продължавано престъпление, за цялостната престъпна дейност е възприета по-тежката правна квалификация по чл.330, ал.3 от НК съгласно разпоредбата на чл.26, ал.3 от НК, тъй като част от деянията са с по-тежка квалификация. По отношение на другия автомобил обективните действия на П. и С. сочат на съставомерност по чл.216, ал.1 от НК, във вр. с чл.20, ал.2 от НК, като при това те са действали при условията на евентуален умисъл, тъй като пряката цел е била палеж на ползвания от Г. автомобил, но се отнесли с безразличие към евентуалното запалване на съседния паркиран автомобил.

Правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е приел, че на 22.10.2013г. в с.*** М.П. е осъществил в съучастие с П. Р. П., като съизвършители, и с В.Е. и Р.К., като подбудители, престъплението палеж на

имущество на значителна стойност - масивна двуетажна жилищна сграда с гараж, собственост на Т. М., на стойност 89 100 лева, и автомобил БМВ модел Х 5 с рег. ***, собственост на Й. С. М., на стойност 15 875 лева, като общата стойност на щетите в резултат на палежа, възлиза на 16 287 лева (15 875 лева за лекия автомобил и 412 лева за жилищната сграда) и пожарът е представлявал опасност за живота на Т. З. М., К. С. М., П. М. М. и М. Т. М.. От обективна страна е установено, че след възлагане на поръчката от Е. и К., П. и П. са извършили палеж, като се снабдили предварително с бензин, залели с него вратата на гаража, две от страничните врати на къщата на първия етаж, дограмите на прозорците на първия етаж, запалили ги и имуществото е със значителна стойност съгласно експертните заключения, а пожарът е представлявал непосредствена опасност за живота на обитателите на жилищната сграда съгласно пожаро-техническата експертиза. От субективна страна извършителите и поръчителите са съзнавали, че действат при общност на умисъла, който е бил пряк, съзнавали са, че в къщата има хора, които по това време на денонощието спят и че по този начин се създава опасност за живота им, а също и че автомобилът и къщата са на значителна стойност. Правната квалификация на това престъпление е по чл.330, ал.2, т.1 от НК във вр. с чл.20, ал.2 и 3, то също е част от състава на продължаваното престъпление по чл.330, ал.3 от НК.

По отношение на деянието, извършено на 12.11.2013г. в с.*** за подсъдимия П. правилно е прието, че се като е действал в съучастие, като извършител, с подсъдимия В.Е. като подбудител и е запалил имущество на значителна стойност - колесен трактор марка FEND-720 собственост на „Златекс“ ООД, стопанисван от „Агро био инвест“ ООД, представлявана от И. М. Г., на стойност 240 000 лева, като причинените от палежа щети възлизат на 5 749,74 лв., и като е имало опасност пожарът да се разпростре върху други имоти на значителна стойност - машини и инвентар, намиращи се в непосредствена близост, от обективна страна е осъществено престъплението, за което е бил признат за виновен, именно с действията му по предварително снабдяване с бензин, заливане на трактора с него и запалването му, стойността на причинените вреди съгласно експертизата покрива определението „значителна“, а близостта на трактора до други машини и инвентар определя наличната опасност пожарът да се разпростре и върху тях, към която деецът се е отнесъл с безразличие. Деянието е извършено при

общност на умисъла с К., касае се за пряк умисъл, обективиран от действията на подсъдимия, насочени към пряката цел – запалване на трактора, с което са реализирани желаните общественоопасни последици. Правната квалификация на това престъпление е по чл.330, ал.2, т.2 от НК, във вр. с чл.20, ал.3 от НК, то също е част от състава на продължаваното престъпление по чл.330, ал.3 от НК.

По отношение на деянието, извършено на 11.03.2014г. в гр.***, за подсъдимия П. правилно е прието, че се е действал в съучастие със С.С., също като извършител, и В.Е. и Р.К., като подбудители, е запалил имущество на значителна стойност - автомобил - джип „Нисан Патфандър” с рег. № ***, собственост на „Райфайзен Лизинг България”ООД, стопанисван от И. П. И., на стойност 15 468 лева, като причинените от палежа щети възлизат на 15 468 лева, която стойност е значителна. От обективна страна двамата извършители са осъществили състава на престъплението, като са счупили предно стъкло на дясната врата на автомобила, изляли са предварително купения бензин в купето, след това го запалили с горяща хартия, а от пожара автомобилът погинал до степен, правеща го негоден за ползване. Двамата са осъзнавали, че стойността на автомобила е висока, а от освен това че действат при общност на умисъла помежду си и с подбудителите, който пряко е бил насочен към палежа. Затова законосъобразно престъплението е било квалифицирано като такова по чл.330, ал.1 от НК, но тъй като е част от състава на едно продължавано престъпление, за цялостната престъпна дейност е възприета по-тежката правна квалификация по чл.330, ал.3 от НК предвид общия размер на настъпилите значителни вреди.

По отношение на деянието, извършено на 29.03.2014г. в с.*** за подсъдимия П. правилно е прието, че се е действал в съучастие, като съизвършител със С.С., и с В.Е. и Р.К. като подбудители, е запалил имущество на значителна стойност - лек автомобил „Опел Вектра” с рег. № ***, собственост на В. Д. В., на стойност 5 576 лева, като пожарът е представлявал опасност за живота на Д. В. В., В.Д. В. и В. Н. В., разпространил се е върху друго имущество на значителна стойност - къща на адрес с. ***, ул. “****” № 3, собственост на Ж. И. В., на стойност 19 250 лв., като причинените от пожара щети възлизат общо на 7 254 лв. (5 576 лева за лекия автомобил и 1678 лева за жилищната сграда). От обективна страна двамата извършители са осъществили състава на престъплението, като

предварително са се снабдили с бензин, заляли предната част на автомобила и го запалили, след което огънят се прехвърлил върху задната броня на паркирания съседен автомобил „Мицубиши Спейс Вагон“ и към западната фасада на сградата на ул. „***“ №3, обхванал фасадната облицовка, масивната входна дървена врата, дървената стреха и улуците на сградата. Двамата са осъзнавали, че стойността на имуществото е висока, че в сградата спят хора, за които възниква реална опасност, тъй като деянието е осъществено през нощта, че запаления автомобил е близо до сградата и до друг автомобил, освен това са осъзнавали и че действат при общност на умисъла помежду си и с подбудителите, който пряко е бил насочен към палежа. Правната квалификация на това престъпление е по чл.330, ал.3, във вр. с ал.2, т.1 и т.2 от НК, във вр. с ал.1, тъй като са настъпили значителни вреди съгласно експертизите, то също е част от състава на продължаваното престъпление по чл.330, ал.3 от НК. Продължаваното престъпление по чл.330, ал.1, във вр. с ал.2, т.1 и т.2 от НК, във вр. с ал.1, чл.26, ал.1 и чл.20, ал.2 и ал.3 от НК, съставено е от общо пет деяния, извършени през непродължителен период от време, при използване на идентични действия за реализирането им и с общност на умисъла, който е бил винаги пряк, реализиран е и квалифициращият признак да са настъпили значителни имуществени вреди, тъй като стойността на същите е на стойност 81 735.74 лева.

По отношение на случая на 29.03.2014 г. в с. ***, при който е бил подпален съседния автомобил на този, цел на реализирания палеж, правилно е било прието, че се касае за противозаконно повреждане на л.а. „Мицубиши спейс Вагон“, с рег. № ***, собственост на В. Д. В., вредите са на стойност 1491.63 лева, което осъществява състава на престъплението по чл. 216, ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2 от НК, извършено от П. и С., при условията на евентуален умисъл, тъй като те са съзнавали близостта на двата автомобила един до друг, но са се отнесли с безразличие към този факт. Вещта не е погинала, а само е повредена, тъй като е била запалена задната броня и е могло да се ремонтира.

Поради изложеното по-горе във връзка със запалването на автомобила „Форд Фиеста“ поради близостта му до целения да бъде опожарен автомобил „Шкода“, съдът е квалифицирал дейността на П. и С. като такава по чл.216, ал.1 във вр. с чл.26, ал.1 и чл.20, ал.2 от НК, извършена при условията на

продължавано престъпление, с съучастие, като съизвършители, при общност на умисъла, при която са причинени имуществени вреди на стойност 2788.34 лева. Деянията осъществяват един и същ състав на престъпление, реализирани са през непродължителен период от време, при идентичност на действията на извършителите от обективна страна, с евентуален умишъл, тъй като запалването на тези автомобили е станало само заради запалването на други два, избрани целенасочено, последващото запалване е било напълно предвидимо поради близостта на паркиране, но подсъдимите са се отнесли с безразличие към това.

Правната квалификация на деянието, извършено на 01.12.2014г., в гр. ***, също е правилна, това престъпление е осъществено от С.С., в съучастие с М.П., като извършители, и с В.Е., като подбудител, противозаконно е повредена чужда движима вещ - лек автомобил „Хюндай Соната” с рег. № ***, собственост на Д. М. Д., като нанесените в резултат на деянието щети възлизат на 260 лв., престъпление по чл. 216, ал. 1, вр. чл. 20, ал.2 и 3 от НК. От обективна страна, чрез счупване на предното дясно стъкло на автомобила и хвърлянето вътре на мъртва птица, П. и С. са причинили увреждането, при условията на пряк умишъл, обективиран в действията им, включително проследяване през деня на Д. и умъртвяване на птица, която П. взел от двора на баба си, целта на счупването на стъклото била да се подхвърли птицата, за да бъде сплашен собственика на автомобила, по поръчение на Е., той мотивирал П., като го заплашвал, обяснил точно какъв резултат иска, а след това платил за стореното.

Правната квалификация на престъплението, извършено на 06.12.2013г., в гр. ***, като продължавано, от С., П. и П.П., като съизвършители, чрез разрушаване на прегради, здраво направени за защита на имот, и чрез използване на техническо средство - ключ, отнемане на чужди движими вещи - черен кожен тефтер с документи за лек автомобил л.а. Мерцедес с рег. № ***/зелена карта, талон за ГТП, талон за гражданска отговорност/ на стойност 2 лева; навигационна система марка “Гармин”, модел 3810 на стойност 500 лева; ножче марка “Делавал“, на стойност 250 лева; контактен ключ за автомобил БМВ XI с рег. № *** на стойност 412 лева; детско столче за лек автомобил, модел “ Кидс фикс” на стойност 520 лева; БМВ комплект / компресор и спрей с пяна / за помпене и лепене на гуми на стойност 223 лева и товарен автомобил БМВ XI с рег. № *** на стойност 56 828 лева или всичко

на обща стойност 58 735 /петдесет и осем хиляди седемстотин тридесет и пет/ лева, от владението на Ц. Г. Г., без негово съгласие с намерението противозаконно да бъдат присвоени, като извършената кражба е в големи размери, е по чл.195, ал. 2, вр. ал. 1, т.3 и т. 4, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК. От обективна страна е реализирано чрез счупване на стъклото на л.а. „Мерцедес“ от П., реализиращо признака разрушаване на прегради, здраво направени за защита на имот, вземане на вещите от него, включително контактен ключ за паркирания в близост л.а.БМВ, след което вземане на вещи от автомобила и на самия автомобил, реализирана посредством ключа като техническо средство, впоследствие шофираният от П. автомо бил укрит в селото на баба му, заедно с П., а той шофирал автомобила на П. до мястото, където скрили открадната кола. Стойността на предмета на престъпление реализира признака големи размери, престъплението от субективна страна е осъществено при условията на пряк умисъл от тримата подсъдими, които са съзнавали всички признаци от обективна страна, включително квалифициращите обстоятелства, целели са именно да откраднат вещи от разбитата кола, а след като намерили и ключ за другия автомобил, да откраднат вещи от него и самия автомобил, съзнавали са и че действат като съучастници, както и без съгласие на собственика.Касает се за продължавано престъпление, тъй като деянията в състава му са извършени непосредствено едно от друго, при общност на умисъла и еднородност на вината.

Правната квалификация на извършеното на 08.02.2014г. в гр. ***, деяние от С. и П., като съизвършители, а именно отнемане на чужди движими вещи - сумата от 200 лева и ръчен часовник марка “Келвин Клайн” на стойност 290 лева или всичко на обща стойност 490 лева, от владението на И. М. Т., роден на ***г. в гр. ***, Гърция, без негово съгласие, с намерението противозаконно да бъдат присвоени, като е употребена за това сила и грабежът е придружен с причиняването на средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на шиловидния израстък на дясната лъчева кост, довело до трайно затрудняване на движението на десния горен крайник за срок по-голям от един месец, правилно е определена по чл. 199, ал. 1, т. 3, вр. чл. 198, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК. От обективна страна престъплението е осъществено чрез нанасяне на удари по главата и тялото на пострадали с ръце и палка от двамата подсъдими, като са поискани парите на

пострадалия, които били взети от подсъдимите, заедно с падналия от ръката му часовник, впоследствие поделени между тях, при нападението освен счупена ръка, на пострадалия били причинени множество по-леки наранявания по главата. От субективна страна умисълът за извършеното бил пряк, те са съзнавали както че действат като съизвършители, така и че чрез употребата на сила целят да вземат пари от жертвата, против волята му, а също и че като нанасят удари, включително и с палка, увреждат здравето му.

По отношение на деянието през лятото на 2013 г., в гр. ***, което Е. и К. осъществили като съизвършители, правилно е било е прието, че представлява подбуждане /умишлено склоняване/ на другия - М. Б. П., към убийство - умишлено да умъртви В. Д. М., което представлява престъпление по чл. 117, ал.2, вр. чл. 20, ал.2 от НК, за което двамата подсъдими са били признати за виновни. От обективна страна престъплението е извършено чрез отправени неколkokратно към П. искания от двамата подсъдими да нанесе побой на М., с подробни указания къде точно да бъдат насочени ударите, разяснения за самоличността на свидетеля и претърпяната от него операция, след която удари в главата неминуемо ще предизвикат смъртта му. Двата са били информирани за неговите здравословни проблеми и са съзнавали, че нанесени удар в главата биха причинили смърт, което заявили и на П., а след отказа му да извърши побоя поискали от него да намери други хора, за да го извършат, без да знаят какво е здравословното състояние на бъдещата жертва. Престъплението е извършено при условията на пряк умисъл, двамата подсъдими са съзнавали, че подбуждат П. да извърши убийство и именно това е била целта им. Мотивите за това престъпление са били изцяло користни, защото са свързани с конкуренцията по дела за обезщетения на пострадали от ПТП лица, каквито приоритетно водел освен него и М..

Правната квалификация на деянието, извършено на 23.10.2014г., в гр. ***, от М.Д. като извършител, в съучастие с Р. С. К., като подбудител, а именно запалване на сграда на значителна стойност - къща с административен адрес: гр. ***, ул. "****", №* 38, собственост на наследниците на Г. Х. Х. /В. Х. Х., К. Г. Х., А. Г. Х., Х. Г. Х. и Х. Г. Х./, на стойност 25 200 лева, като пожарът е представлявал опасност за живота на Х. Г. Х., а последвалите го щети са на стойност 983,74 лева, правилно е било определено като престъпление по чл. 330, ал. 2, т.1, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал.2 от НК, за което

двамата подсъдими са били признати за виновни и са оправдани по обвинението последвалите щети да са над размера от 983,74 лв. От обективна страна, Д. е отишъл през нощта в имота с туба бензин, залял дървената входна врата, запалил я и огънят я изгорил, пренесъл се навътре в коридора, в същото време вътре спял свидетелят Х., което в значителна степен повишило опасността за живота му. Стойността на имота и на щетите е установена чрез съответните експертизи, тя е значителна, а опасността за живота на намиращия се в нея спящ човек също е била реална и осъзнавана от Д.. От субективна страна престъплението е осъществено при наличието на пряк умисъл у двамата подсъдими за общественоопасните последици, които били целени, именно запалването на къщата било поръчано от К. на Д. като отмъщение за изчезналите пари и опасността на изгори човек, спящ вътре, не е представлявала пречка за подсъдимите.

В заключение, като цяло на базата на установената фактическа обстановка първоинстанционният съд е приложил правилно материалния закон, като е обосновал подробно изводите си. Основният съд е анализирал всички събрани доказателства и е направил верни изводи относно установената фактическа обстановка и приложимия материален закон. Налице са достатъчно доказателства, които са дали възможност на съда да оформи правилно вътрешно убеждение, което е отразено в мотивите, независимо от приобщаването към доказателствения материал на някои недопустими доказателствени източници, както бе посочено по-горе. В мотивите си първоинстанционният съд е изложил какви фактически положения е приел за установени и защо е сторил това, дал е отговор на възраженията на защитата и е направил законосъобразни правни изводи относно правната квалификация на различните деяния на подсъдимите.

В диспозитива на присъдата при описанието на престъплението по чл. 199, ал. 1, т. 3, вр. чл. 198, ал. 1 НК, извършено от подсъдимите П. и С., съдът е посочил, че те са отнели инкриминираните вещи от Т. „без негово съгласие“, което не е част от състава на посочения текст от НК, но това не променя с нищо правилността на приетата правна квалификация, нито прави неясно кой е приложението от съда закон.

По отношение на оправдателната част на присъдата е налице произнасяне на Пловдивския апелативен съд, което не е обжалвано и

протестирано. Решението на ВКС се отнася само относно потвърдителната осъдителна част на въззивното решение. Затова настоящата инстанция счита, че няма правомощия да ревизира непротестираната и необжалвана част на въззивното решение на Пловдивския апелативен съд и да утежнява положението на засегнатите в оправдателната част на присъдата лица по повод на протеста на Пловдивската окръжна прокуратура.

Съображенията в мотивите на първоинстанционния акт относно вида и размера на наказанията също са законосъобразни и не се налага да бъдат повтаряни, но с оглед изминалия период от време от извършване на деянията и продължителността на наказателното производство следва да бъдат намалени по отношение на всички подсъдими.

По отношение на подсъдимия М.П. за престъплението по чл.330, ал.3 от НК е било определено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 7г. и 6м. при баланс между смекчаващите и отегчаващите наказателната отговорност обстоятелства, които са били отчетени правилно. Като отегчаващи са приети участието му във всички пет деяния в състава на продължаваното престъпление, незаинтересоваността към съдбата на обитателите на имота в с.***, както и размерът на причинените вреди, а като смекчаващи са възприети самопризнанията му, фактът, че е бил заплашван, за да извършва престъпления, статуса му на студент и трудовата ангажираност. Според настоящия състав към смекчаващите отговорността обстоятелства следва да се прибавят младата му възраст и изминалото време от деянието до настоящия момент, в който период той продължително е търпял и МНО „Задържане под стража“. По тези съображения справедливото наказание, което би реализирало целите по чл.36 от НК, според въззивния съд е „Лишаване от свобода“ за срок от 5 г. и 6м. /пет години и шест месеца/, в какъвто смисъл следва да се измени присъдата. Същите съображения относно необходимата корекция на мотивите на съда да индивидуализира наказанията по отношение на П., са относими за всички престъпления, за които е осъден. По отношение на извършеното престъпление по чл.216, ал.1 във вр. с чл.26, ал.1 от НК, като се отчетат отегчаващите вината две обстоятелства – че се касае за две отделни деяния и размера на невъзстановените вреди, смекчаващите такива са с чувствителен превес и те са самопризнанието, трудовата и учебна ангажираност, самопризнанията, включително възрастта и продължителността на наказателното производство. Ето защо справедливото

наказание, което би реализирало целите по чл.36 от НК, според въззивния съд е „Лишаване от свобода“ за срок от 1 г./една година/, в какъвто смисъл следва да се измени присъдата. По отношение на престъплението по чл.216, ал.1 от НК, за което е определено наказание при съобразяване на същите основания за това, както и по отношение на престъплението по чл.216, ал.1 във вр. с чл.26, ал.1 от НК, са относими същите съображения и наказанието следва да бъде потвърдено като законосъобразно, тъй като е индивидуализирано като „Лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца. За престъпленията по чл.199, ал.1, т.3 от НК и чл.195, ал.2 от НК смекчаващите и отегчаващите отговорността на подсъдимия обстоятелства са идентични с горепосочените, индивидуализираното наказание е под средния размер за двете престъпления, предвиден от закона, но за да е справедливо, се налага да бъде намалено предвид продължителността на делото, за първото престъпление от 6 на 5 години и 6 месеца, което надвишава минимума за това престъпление само с половин година, а за второто престъпление от 4 години на 3 години и 6 месеца, което също е малко над предвидения минимум. Затова жалбата му по отношение несправедливостта на наказанията е основателна и те следва да бъдат коригирани. Определеното едно общо най-тежко наказание измежду всички наложено следва да бъде намалено от 7/седем/ години и 6/шест/ месеца на 5/пет/ години и 6/шест/ месеца лишаване от свобода.

По отношение на подсъдимия С.С. за престъплението по чл.330, ал.3 от НК е било определено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от бг., малко под средния такъв, предвиден от закона за това престъпление, при лек превес на смекчаващите над отегчаващите наказателната отговорност обстоятелства, които са били отчетени правилно. Като отегчаващи са приети участието му в три пет деяния в състава на продължаваното престъпление, незаинтересоваността към съдбата на обитателите на имота в с.***, както и размерът на причинените вреди, а като смекчаващи са възприети самопризнанията му, добрите характеристични данни, чистото съдебно минало. Според настоящия състав към смекчаващите отговорността обстоятелства следва да се прибавят младата му възраст и изминалото време от деянието до настоящия момент, в който период той продължително е търпял и МНО „Задържане под стража“. По тези съображения справедливото наказание, което би реализирало целите по чл.36 от НК, според въззивния съд е „Лишаване от свобода“ за срок от 4г. и 6 м./четири години и шест месеца/, в

какъвто смисъл следва да се измени присъдата. Същите съображения относно необходимата корекция на мотивите на съда да индивидуализира наказанията по отношение на С., са относими за всички престъпления, за които е осъден. По отношение на извършеното престъпление по чл.216, ал.1 във вр. с чл.26, ал.1 от НК, като се отчетат отегчаващите вината две обстоятелства – че се касае за две отделни деяния и размера на невъзстановените вреди, смекчаващите такива са с чувствителен превес и те са самопризнанието, самопризнанията, включително възрастта и продължителността на наказателното производство. Ето защо справедливото наказание, което би реализирало целите по чл.36 от НК, според въззивния съд е „Лишаване от свобода“ за срок от 1 г./една година/, в какъвто смисъл следва да се измени присъдата. По отношение на престъплението по чл.216, ал.1 от НК, за което е определено наказание при съобразяване на същите основания за това, както и по отношение на престъплението по чл.216, ал.1 във вр. с чл.26, ал.1 от НК, са относими същите съображения и наказанието следва да бъде потвърдено като законосъобразно, тъй като е индивидуализирано като „Лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца. За престъпленията по чл.199, ал.1, т.3 от НК и чл.195, ал.2 от НК смекчаващите и отегчаващите отговорността на подсъдимия обстоятелства са идентични с горепосочените, индивидуализираното наказание е под средния размер за двете престъпления, предвиден от закона, но за да е справедливо, се налага да бъде намалено предвид продължителността на делото, за първото престъпление от 6 на 5 години, а за второто престъпление от 4 години, като двете наказания са достатъчно тежки, независимо че са определени в размера на предвидения от законодателя минимум. Затова жалбата му по отношение несправедливостта на наказанията е основателна и те следва да бъдат коригирани. Определеното едно общо най-тежко наказание измежду всички наложено следва да бъде намалено от 6/шест/ години на 4/четири/ години и 6/шест/ месеца лишаване от свобода.

По отношение на подсъдимия В.Е. за престъплението по чл.330, ал.3 от НК е било определено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 7г. и 6м. при баланс между смекчаващите и отегчаващите наказателната отговорност обстоятелства, които са били отчетени правилно. Като отегчаващи са приети активното му участие във всички деяния в състава на продължаваното престъпление, основната му роля в престъпната дейност, без която не би се

стигнало до престъпление, а като смекчаващи са възприети чистото съдебно минало, трудовата ангажираност, добрите характеристични данни и че се грижи за малко дете. Според настоящия състав към смекчаващите отговорността обстоятелства следва да се прибавят изминалото време от деянието до настоящия момент, в който период той продължително е търпял и МНО „Задържане под стража“. По тези съображения справедливото наказание, което би реализирало целите по чл.36 от НК, според въззивния съд е „Лишаване от свобода“ за срок от 5 г. и 6м. /пет години и шест месеца/, в какъвто смисъл следва да се измени присъдата. Същите съображения относно необходимата корекция на мотивите на съда да индивидуализира наказанията по отношение на Е., е относимо за престъплението по чл.117, ал.2 от НК, това наказание следва да се намали от 3/три/ години на 2/две/ години, по същите съображения, а наказанието по чл.216, ал.1 от НК, понеже е в размер, близък до минималния, следва да бъде потвърдено като справедливо. Определеното едно общо най-тежко наказание измежду всички наложено следва да бъде намалено от 7/седем/ години и 6/шест/ месеца на 5/пет/ години и 6/шест/ месеца лишаване от свобода.

По отношение на подсъдимия М.Д. за престъплението по чл.330, ал.2 от НК е било определено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 4г., малко под средния такъв, предвиден от закона за това престъпление, при лек превес на смекчаващите над отегчаващите наказателната отговорност обстоятелства, които са били отчетени правилно. Като отегчаващи са приети съдебното му минало и грубото и демонстративно извършване на престъплението, с незаинтересованост да настъпят по-тежки вреди, а като смекчаващи са възприети тежкото му семейно и социално положение и зависимостта от подсъдимия К.. Според настоящия състав към смекчаващите отговорността обстоятелства следва да се прибавят трудовата ангажираност и изминалото време от деянието до настоящия момент, в който период той продължително е търпял и МНО „Задържане под стража“. По тези съображения справедливото наказание, което би реализирало целите по чл.36 от НК, според въззивния съд е „Лишаване от свобода“ за срок от 3 /три години/, в какъвто смисъл следва да се измени присъдата.

По отношение на подсъдимия Р.К. за престъплението по чл.330, ал.3 от

НК е било определено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 7г., малко под средния такъв, предвиден от закона за това престъпление, при лек превес на смекчаващите над отегчаващите наказателната отговорност обстоятелства, които са били отчетени правилно. Като отегчаващи са приети съществената роля в съвместната престъпна дейност, престъпната упоритост, предоставянето на информация за потенциалните жертви, а като смекчаващи са възприети трудовата ангажираност, добрите характеристични данни и чистото съдебно минало. Според настоящия състав към смекчаващите отговорността обстоятелства следва да се прибави изминалото време от деянието до настоящия момент, в който период той продължително е търпял и МНО „Задържане под стража“. По тези съображения справедливото наказание, което би реализирало целите по чл.36 от НК, според въззивния съд е „Лишаване от свобода“ за срок от 5 /пет години/, в какъвто смисъл следва да се измени присъдата. По отношение на индивидуализира на наказанието за престъплението по чл.117, ал.2 от НК, съдът намира, че то следва да се намали от 3/три/ години на 2/две/ години, по същите съображения. По отношение на престъплението по чл.330, ал.2 от НК, за което е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 38три/ години, въззивният състав прие, че то е съответно на посочените в чл.54 от НК обстоятелства, би изпълнило целите по чл.36 от НК и следва да бъде потвърдено, тъй като подробно и обосновано първоинстанционният съд е изложил съображения за индивидуализирането му, които се споделят изцяло. Определеното едно общо най-тежко наказание измежду всички наложено следва да бъде намалено от 7/седем/ години на 5/пет/ години лишаване от свобода.

По отношение на подсъдимия П. за престъплението по чл.330, ал.3 от НК е било определено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 4г., малко над минималния такъв, предвиден от закона за това престъпление, при лек превес на смекчаващите над отегчаващите наказателната отговорност обстоятелства, които са били отчетени правилно. Като отегчаващо вината обстоятелство е приет конкретният механизъм по извършване на палежа, а като смекчаващи са възприети самопризнанията му, чистото съдебно минало, младата възраст, трудовата и учебна ангажираност. Според настоящия състав към смекчаващите отговорността обстоятелства следва да се прибави и изминалото време от деянието до настоящия момент, в който период той продължително е търпял и МНО „Задържане под стража“. По тези

съображения справедливото наказание, което би реализирало целите по чл.36 от НК, според въззивния съд е „Лишаване от свобода“ за срок от 3г. и 6 м./три години и шест месеца/, в какъвто смисъл следва да се измени присъдата. Същите съображения относно необходимата корекция на мотивите на съда да индивидуализира наказанията по отношение на П., са относими за престъплението по чл.195, ал.2 от НК, за което смекчаващите и отегчаващите отговорността на подсъдимия обстоятелства са идентични с горепосочените, индивидуализираното наказание е под средния размер, предвиден от закона, но за да е справедливо, се налага да бъде намалено предвид продължителността на делото, от 4 на 3 години, това наказание са достатъчно тежко, независимо че е определено в размера на предвидения от законодателя минимум. Затова жалбата му по отношение несправедливостта на наказанията е основателна и те следва да бъдат коригирани. Определеното едно общо най-тежко наказание измежду всички наложено следва да бъде намалено от 4/четири/ години на 3г. и 6м. 3/три/ години и 6/шест/ месеца лишаване от свобода.

Присъдата е правилна и в частта, с която съдът се е произнесъл по веществените доказателства и са били възложени разноските по наказателното производство с оглед разпоредбата на чл.189, ал.3 от НПК. По жалбите на подсъдимите:

По жалбата на защитника на подсъдимия П.:

В жалбата и допълнението към нея се изтъкват смекчаващи отговорността на този подсъдим обстоятелства с оглед твърдяна несправедливост на наложените наказания, оспорва се наличието на умисъл към своенето на вещите на Т., като се настоява, че е налице само причиняването на средна телесна повреда.

След постановяването на решението на Пловдивския апелативен съд този подсъдим е променил процесуалната си позиция като отрича направените до този момент самопризнания и твърди, че обясненията му са резултат на упражнено спрямо него насилие в хода на досъдебното производство.

Настоящата инстанция намира, че тези негови твърдения не се подкрепят от обективни факти и обстоятелства. Обясненията му пред съдия на досъдебното производство и тези пред първоинстанционния съд са

логични, обстоятелствени и последователни. Подкрепени са с многобройни други доказателства – гласни – показания на свидетели и обяснения на други обвиняеми, следствени експерименти и заключения на вещи лица. Всъщност единствено пред настоящата инстанция подсъдимият П. декларативно се отказва от обясненията си и отказва да отговаря на въпроси на страните по делото и съда, за да конкретизира и обективира на какво се дължи отказа от обясненията му до този момент. Следва да се изтъкне преди всичко, че при всички следствени действия – разпити пред съдия на досъдебното производство и през цялото време на производството пред Пловдивския окръжен и апелативен съд този подсъдим е бил защитаван от защитник. Абсурдно е за се твърди, че през цялото това време, което продължава месеци и години, той не е споделил със защитника си противоправно въздействие върху него – нанасянето на побой, манипулиране и пр. и да реагира своевременно. Този подсъдим с оглед на съдебното му минало много добре е наясно, че няма как служители на полицията да му обещават по време на досъдебно производство, че ще избегне наказание или ще получи по-малко такова, ако признава неизвършени от него престъпления и паралелно с това да му нанасят побой, за да изтръгнат тези признания, които много по-късно той да потвърждава в съдебното производство. Видно от приложените резултати от експлоатацията на СРС в килията на подсъдимия П., няма никакви данни той да е бил бит, изнудван или по някакъв начин заставян да твърди неверни неща, а напротив споделя точно извършени от него деяния. Затова тази негова защитна позиция следва да бъде отхвърлена.

По отношение на правната квалификация на извършеното по отношение на Т. настоящата инстанция счита, че правната квалификация на деянието правилно е определена от първоинстанционния съд. Пострадалият ясно споделя, че повод за нанасяне на побоя е бил заявен от нападналите го като те са поискали да даде парите си. Това дали вещите са взети от земята, хвърлени там от пострадалия или непосредствено от него, е без значение. За да е налице правната класификация на деянието грабеж, е необходимо наличието на противоправно отнемане на чуждата вещ, като това е съпроводено или последвано от упражнено насилие, както е и в настоящия случай. Това, че П. е имал намерение да присвои вещите се вижда и от факта, че пред свидетеля Х. той и С. са си поделили отнетите пари.

С оглед на обстоятелствата по делото и независимо от словесното

отричане на самопризнанията на подсъдимия П., настоящата инстанция счете, че от една страна основният съд е подценил някои смекчаващи отговорността му обстоятелства, а и с оглед изминалото време от извършването на деянията до настоящия момент, не по вина на този подсъдим, жалбата му по отношение несправедливостта на наказанията е основателна и те следва да бъдат коригирани както следва: за престъплението по чл.330, ал.3, вр. с ал.2, т.1 и т.2, вр. с ал.1, вр. с чл.20, ал.2, вр. с ал.1, вр. с чл.26, ал.1 и ал.3 от НК от 7 години и 6 месеца на 5 години и 6 месеца, за престъплението по чл.216, ал.1 във вр. с чл.20, ал.2 във вр. с ал.1 и чл.26, ал.1 от НК от 2 години на 1 година и 6 месеца, за престъплението по чл.195, ал.2, вр. с ал.1, т.3 и т.4, вр. с чл.194, ал.1, вр. с чл.20, ал.2, вр. с ал.1, вр. с чл.26, ал.1 от НК от 4 години на 3 години и 6 месеца, за престъплението по чл.199, ал.1, т.3, вр. с чл.198, ал.1, вр. с чл.20, ал.2, вр. с ал.1 от НК от 6 години на 5 години и 6 месеца, както и определеното едно общо най-тежко наказание от 7 години и 6 месеца на 5 години и 6 месеца лишаване от свобода.

По отношение на подсъдимия С.:

Този подсъдим не е подал жалба срещу присъдата на Пловдивския окръжен съд, а се е присъединил към жалбите на останалите подсъдими пред Пловдивския апелативен съд с искане за намаляване на наказанията и оспорване на квалификацията на деянието по отношение на Т..

Пред ВКС и пред настоящата инстанция този подсъдим се отказва от дадените преди обяснения и заявява, че те са направени под натиск.

Настоящата инстанция намира, че отричането от обясненията, дадени в хода на досъдебното производство пред съдия, пред състава на първата инстанция и пред въззивната инстанция при първото разглеждане на делото са декларативни и целят по-скоро облекчаването на положението на други подсъдими оглед на постановените присъди и решения на горните инстанции. За този подсъдим важат в пълна степен съображенията, изложени относно обясненията на подсъдимия П.. Той е имал защитник както в хода на досъдебното производство, така и пред първоинстанционния съд и няма основание да са допусне, че тези твърдения за манипулиране на обясненията са му останали неизвестни или пък, че защитникът ги е игнорирал и е дал съвет на С. да продължи да дава своите обяснения. Освен това обясненията му

се подкрепят от други доказателства – обяснения на други подсъдими, показания на свидетели, проведени и с участието на С. следствени експерименти, заключения на вещи лица. Така участието на този подсъдим в деянията, за които е признат за виновен от първоинстанционния съд, несъмнено е доказано. Затова заетата от него пред ВКС и настоящата инстанция позиция на декларативен отказ от всичките му обяснения следва да бъде приета като защитна и отхвърлена.

По отношение на правната квалификация на деянието по отношение на Т. в пълна степен важат съображенията, посочени по-горе при обсъждане на жалбата на П.. Няма основание да се игнорират показанията на пострадалия, че изрично нападателите са му искали парите и затова той ги извадил и хвърлил на земята, а това какви са били намеренията на П. и С. се обективира и от последващата подялба на отнетото в присъствието на свидетеля Х..

Като взе предвид обстоятелствата по делото, настоящата инстанция счете, че от една страна основният съд е подценил някои смекчаващи отговорността на подсъдимия С. обстоятелства, а и с оглед изминалото време от извършването на деянията до настоящия момент, не по вина на този подсъдим, оплакването му по отношение несправедливостта на наказанията е основателна и те следва да бъдат коригирани както следва: за престъплението по чл.330, ал.3, вр. с ал.2, т.1 и т.2, вр. с ал.1, вр. с чл.20, ал.2, вр. с ал.1, вр. с чл.26, ал.1 и ал.3 от НК от 6 години на 4 години и 6 месеца, за престъплението по чл.216, ал.1 във вр. с чл.20, ал.2 във вр. с ал.1 и чл.26, ал.1 от НК от 2 години на 1 година и 6 месеца, за престъплението по чл.195, ал.2, вр. с ал.1, т.3 и т.4, вр. с чл.194, ал.1, вр. с чл.20, ал.2, вр. с ал.1, вр. с чл.26, ал.1 от НК от 3 години и 6 месеца на 3 години, за престъплението по чл.199, ал.1, т.3, вр. с чл.198, ал.1, вр. с чл.20, ал.2, вр. с ал.1 от НК от 6 години на 5 години, както и определеното едно общо най-тежко наказание от 6 години на 5 години лишаване от свобода.

По жалбата на защитника на подсъдимия Е.:

Твърденията, че по делото липсват доказателства относно участието на този подсъдим, а посочените такива от основния съд са събрани при съществени нарушения на процесуалните правила, са неоснователни. По делото, както бе посочено по-горе, са налице и други доказателства, освен обясненията на подсъдимите, уличаващи Е. – показания на свидетели,

заклучения на вещи лица. Действително за част от обвиненията е налице т.нар. оговор, тъй като други подсъдими сочат Е. като участник в престъпленията. Но тези обяснения, многократно потвърдени пред съдия на досъдебното производство и пред първоинстанционния съд, не са изолирани, а са подкрепени и с други доказателства, както бе посочено при обсъждането на фактическата обстановка за всяко от деянията. Настоящата инстанция не взе предвид показанията на разпитаните в качеството на свидетели служители на МВР относно провеждани беседи с обвиняеми лица, тъй като счеете, че за такива действия следва да се извършват съответно оформени по реда на НПК протоколи за разпит от компетентни за това лица с осигуряване на задължителното право на защита. Независимо от това същите подсъдими в качеството на обвиняеми пред съдия и подсъдими пред първата инстанция са дали своите обяснения, уличаващи Е. при осигурено им право на защита. Неоснователни са възраженията, че обясненията на подсъдимите П., С. и П. са в резултата на манипулиране от страна на служители на полицията, които са се срещали с тях по време на задържането им и са им въздействали в насока да дадат такива обяснения. Това са опровергава от показанията на свидетеля М., който е разговарял с тях преди извежданията от ареста и те са му споделили за техните и на другите обвиняеми действия, в частност Е., по отношение на личността и имуществото на свидетеля. Много е важно да се отбележи също така, че подсъдимият П. не е имал личен мотив за извършване на такива деяния, а е бил подбуждан от Е. и получавал заплащане за извършеното. Той не е познавал пострадалите, нито е имал някакъв личен мотив да им навреди, като обратното е налице по отношение на Е.. Характерен е случаят с палежа на автомобил „Шкода“, ползван от Г.. Няма как да се твърди, че служители на МВР са манипулирали П. и С. да признават нещо, за което не е имало наказателно производство. Този палеж първоначално е бил описан като инцидентно самозапалване от късо съединение и органите на МВР не са водили насочено към престъпление производство. Само обясненията на П. и С., потвърдени впоследствие от съответното заключение на експертиза, обясняват случилото се като умишлен палеж. Не е основателно и възражението по отношение на деянието с пострадал св. Д.. За това, какво е отношението към него на Е., се изяснява от показанията на св. К..

Не е основателно възражението, че атакуваната присъда е

необоснована, защото съдът не обяснил защо П. и С. отказали да пребият свидетеля И., но се съгласили да сторят нещо много по-опасно и по-тежко наказуемо като подпалването на колата му. Не може да се изведе задължение на съда в мотивите си да обоснове мотивите на подсъдимите защо са се отказали от нещо, а са предпочели друго, още повече да се търси обяснение в правосъзнанието им дали им е известно какви наказания са предвидени в НК за различните престъпления. Подсъдимият С. е дал обяснения по този въпрос, че майка му познавала И. и затова не се съгласил да го бие, което в неговото съзнание очевидно е по-укоримо от палежа на паркиран автомобил. Дали това е логично, не може да се възложи в тежест на съда да вникне и да прецени основателността на мотивите на подсъдимия да върши едно, а да откаже извършването на друго престъпление. При всички случаи това не може да обоснове твърдение за необоснованост на съдебния акт.

Не са основания да се твърди, че е налице необоснованост на присъдата по отношение на това какви са били отношенията на Г. с други лица и доколко той е бил коректен с тях. Не е съществено и не може да бъде основание да се твърди, че е налице необоснованост на присъдата, разминаването по повод на това как точно подсъдимият Е. посочил къщата на М. на П., а пък Д. твърдял, че П. го упътил. Това възражение подробно е обсъдено от първоинстанционния съд, чиито мотиви в тази част се споделят от настоящата инстанция. Подробното обсъждане на това възражение не може да бъде преценено като необоснованост на съдебния акт. Също така подробно е обсъдено и отношението на свидетеля А. П. към Е. и е даден отговор на възражението, че свидетелят е имал влошени отношения с този подсъдим, но от това не може автоматично показанията му да бъдат игнориран, особено когато те са в съответствие с други показания и обстоятелства по делото, потвърждаващи верността им.

Така обясненията на другите подсъдими не са изолирани, а кореспондират и с допълнителни доказателства и така определят степента на отговорност на подсъдимия Е.. Следва да се има предвид, че става дума за поредица деяния, извършени по сходен начин, които сочат на изграден начин на действия с определен кръг лица като изпълнители и съответните поръчители по отношение на лица, намиращи се във влошени отношения с поръчителите. Затова разгледани като съвкупност и в цялост настоящата инстанция счете, че са налице достатъчно убедителни доказателства за

ангажиране на отговорността на Е. и жалбата с искането за неговото оневиняване следва да бъде оставена без уважение.

Настоящата инстанция счете, че с оглед на изминалото време и прекомерната продължителност на процеса следва да се отчете това обстоятелство, което да доведе намаляване на наложените на подсъдимия Е. наказания и те следва да бъдат коригирани както следва: за престъплението по чл.330, ал.3, вр. с ал.2, т.1 и т.2, вр. с ал.1, вр. с чл.20, ал.3, вр. с ал.1, вр. с чл.26, ал.1 и ал.3 от НК от 7 години и 6 месеца на 5 години и 6 месеца, за престъплението по чл.117, ал.2 във вр. с чл.20, ал.2 от НК от 3 години на 2 години, както и определеното едно общо най-тежко наказание от 7 години и 6 месеца на 5 години и 6 месеца лишаване от свобода.

По жалбата на защитника на подсъдимия К.:

Неоснователни са твърдения в жалбата, че присъдата е необоснована. Първоинстанционният съд е мотивирал своите заключения относно участието на този подсъдим в престъпленията, за които е признат за виновен на базата на анализ на наличните по делото доказателства. Действително в тази насока основният съд е нарушил процесуалните правила, допускайки като доказателствени източници показанията на служители на МВР, провеждали беседи със задържани обвиняеми, вместо да бъдат извършени съответните разпити с участието на защитниците им, но това не променя правилността и обосноваността на направените изводи за участието на този подсъдим в инкриминираните деяния, тъй като са налични други доказателства, освен недопустимите. Затова допуснатото нарушение на процесуалните правила при оценката на доказателствата не е съществено, тъй като не е опорочило изводите на първоинстанционния съд и не е довело да необосновани крайни изводи. Очевидно в престъпната дейност своето място е заемал подсъдимият К., който е бил посредник между Е. и П., защото последният работел за него. Както бе посочено по-горе, обясненията на П., С., Д., дадени на досъдебното производство пред съдия и пред първоинстанционния съд, са последователни и логични. Не може да се твърди обосновано, че те са били манипулирани, още повече да описват и признават за извършени деяния, които до този момент са били считани за инциденти. Налице са и убедителни доказателства за участието на подсъдимия К. като подбудител на палежа на къщата на Х., като подробно са изяснени отношенията между двамата и повода за

възникването им. Затова твърденията на защитата за необоснованост на обжалваната присъда по отношение на К. са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

Настоящата инстанция не счита за нарушение на процесуалните правила поставянето на някои от обвиняемите в една килия по време на досъдебното производство, тъй като няма законов или подзаконов акт, който да забранява това. Експлоатирането на СРС в този случай, освен като източник на информация какво си споделят обвиняемите по един категоричен начин отхвърля тезата, че обвиняемите са били бити и манипулирани от служители на МВР да дават определени обяснения, тъй като такива данни няма. Позицията на подсъдимите П. и С. изявена в обясненията им пред настоящата инстанция и декларативното отричане на дадените от тях обяснения до сега, не променя крайния извод за достоверността на дадените от тях до този момент обяснения по изложените по-горе съображения. По направените пред първата инстанция възражения относно правната квалификация на палежите гр. ***, с. *** и гр. *** и обхвата на умисъла на подбудителя К. първоинстанционният съд е дал убедителен отговор, който се споделя от настоящата инстанция. От обективна страна опасност за живот на обитателите е била налице, което се подкрепя и от заключението на вещите лица. Живеещите там са се спасили само благодарение на това, са запазили хладнокръвие и са успели да избягат от обективно възникналата опасност. Не е налице и експес по отношение на субективната страна на деянието. Такъв би бил, ако подбудителят е дал изрично указания да се извърши палежа след като извършителите несъмнено се убедят, че в сградите не е имало хора, каквито данни по делото не съществуват. Затова в тази част жалбата на този подсъдим следва да бъде оставена без уважение.

Настоящата инстанция счете, че с оглед на изминалото време и прекомерната продължителност на процеса следва да се отчете това обстоятелство и да се уважи жалбата на К. в частта, с която се иска намаляване на наказанията му. Поради това те следва да бъдат коригирани както следва: за престъплението по чл.330, ал.3, вр. с ал.2, т.1 и т.2, вр. с ал.1, вр. с чл.20, ал.3, вр. с ал.1, вр. с чл.26, ал.1 и ал.3 от НК от 7 години на 5 години и за престъплението по чл.117, ал.2 във вр. с чл.20, ал.2 от НК от 3 години на 2 години, както и определеното едно общо най-тежко наказание от 7 години на 5 години лишаване от свобода.

По жалбата на защитника на подсъдимия Д.:

В жалбата се прави искане за намаляване на наказанието, като в този аспект тя се поддържа и пред настоящата инстанция. Въззивният съд счита, че тя следва да бъде уважена, като се им предвид най-вече изминалото време и прекомерната продължителност на процеса, а също и направените от него самопризнания, които сочат, че осъзнава неправомерността на поведението си, поради което наказанието му следва да бъде коригирано към минимума на предвиденото в закона, като бъде намалено за престъплението по чл.330, ал.2, т.1 вр. с ал.1, вр. с чл.20, ал.2 от НК от 4 години на 3 години лишаване от свобода. Съдът не счете за възможно прилагането на разпоредбата на чл. 66, ал. 1 НК по отношение на този подсъдим, предвид предишните му противообществени прояви, които представляват лоши характеристични данни и за неговото поправяне и превъзпитание той следва да изтърпи наказанието ефективно.

По жалбата на защитника на подсъдимия П.:

Неоснователно е възражението на защитата на този подсъдим относно обосноваването на присъдата относно правната квалификация за кражбата на вещи и автомобила БМВ, управляван от св. Г.. В тази насока първоинстанционният съд е изложил убедителни съображения посочвайки самия начин на извършване на деянието като безспорен начин да се установи умисъла на дейците. Взимането на вещите от първия автомобил и ключовете за втория, фактът, че П. е поел управлението на автомобила на П. и паркирането на автомобила БМВ в гаража на П. ясно сочат какво са целели тримата и как са го осъществили.

По отношение искането на защитата за намаляване на наказанието настоящата инстанция съобрази, че то е основателно както с оглед характеристичните данни на подсъдимия, така и на изминалото време и прекомерната продължителност на процеса, поради което наказанията му следва да бъдат коригирани както следва: за престъплението по чл. 330, ал. 3, вр. ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, вр. чл. 20 ал. 2, вр. ал.1 от НК, вр. чл. 54, ал.1 от НК от 4/четири/ години на 3/три/ години и 6/шест/ месеца и за престъплението по чл.195, ал.2, вр. с ал.1, т.3 и т.4, вр. с чл.194, ал.1, вр. с чл.20, ал.2, вр. с ал.1, вр. с чл.26, ал.1 от НК от 4/четири/ години на 3/три/ години и 6/шест/ месеца, както и определеното едно общо най-тежко наказание от 4/четири/ години на

3/три/ години и 6/шест/ месеца лишаване от свобода.

С оглед съвкупността на престъпленията и тяхната тежест съдът сче, че няма основание за по-голямо намаляване на наказанията и приложението на условното осъждане, каквото е искането на защитата на този подсъдим.

В съдебното заседание пред настоящата инстанция прокурорът направи искане за прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на досъдебното производство, тъй като било допуснато съществено процесуално нарушение, състоящо се в изписването на думите „без негово съгласие“ с диспозитива на обвинението за грабеж на Т., извършено от подсъдимите П. и С.. Посочването и на това обстоятелство по никакъв начин не затруднява да се разбере за какво са били обвинени и те да реализират правото си на защита. Законодателят не е посочил като белег на престъплението грабеж това обстоятелство, част от състава на престъплението кражба, защото този елемент се предполага при извършването на грабеж, тъй като силата и заплашването при това престъпление са насочени именно към сломяване на съпротивата и волята на пострадалия, естествено без неговото съгласие, да му бъде отнет предмета на престъплението. Затова посочването на този израз в диспозитива за престъплението грабеж не представлява нарушение на процесуалните правила, още повече от категорията на същественото.

При служебната проверка не бяха констатирани съществени нарушения на процесуалните правила, които да налагат отмяна на обжалвания акт.

Поради горното и на основание чл.334, т. 3 и т. 6, чл. 337, ал. 1, т. 1 и чл. 338 от НПК, САС в настоящия състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда №90/25.10.2017г., постановена по НОХД №520/2016г. по описа на ОС Пловдив, в санкционната ѝ част, както следва:

НАМАЛЯВА наказанията, наложени на подсъдимия М. Б. П., както следва: за престъплението по чл.330, ал.3, вр. с ал.2, т.1 и т.2, вр. с ал.1, вр. с чл.20, ал.2, вр. с ал.1, вр. с чл.26, ал.1 и ал.3 от НК от 7/седем/ години и 6/шест/ месеца на 5/пет/години и 6/шест/месеца, за престъплението по чл.216, ал.1 във вр. с чл.20, ал.2 във вр. с ал.1 и чл.26, ал.1 от НК от 2/две/ години на

1/една/ година, за престъплението по чл.195, ал.2, вр. с ал.1, т.3 и т.4, вр. с чл.194, ал.1, вр. с чл.20, ал.2, вр. с ал.1, вр. с чл.26, ал.1 от НК от 4/четири/ години на 3/три/ години и 6/шест/ месеца, за престъплението по чл.199, ал.1, т.3, вр. с чл.198, ал.1, вр. с чл.20, ал.2, вр. с ал.1 от НК от 6/шест/ години на 5/пет/ години и 6/шест/ месеца, както и определеното едно общо най-тежко наказание от 7/седем/ години и 6/шест/ месеца на 5/пет/ години и 6/шест/ месеца лишаване от свобода.

НАМАЛЯВА наказанията, наложени на подсъдимия С. Й. С., както следва: за престъплението по чл.330, ал.3, вр. с ал.2, т.1 и т.2, вр. с ал.1, вр. с чл.20, ал.2, вр. с ал.1, вр. с чл.26, ал.1 и ал.3 от НК от 6/шест/ години на 4/четири/години и 6/шест/месеца, за престъплението по чл.216, ал.1 във вр. с чл.20, ал.2 във вр. с ал.1 и чл.26, ал.1 от НК от 2/две/ години на 1/една/, за престъплението по чл.195, ал.2, вр. с ал.1, т.3 и т.4, вр. с чл.194, ал.1, вр. с чл.20, ал.2, вр. с ал.1, вр. с чл.26, ал.1 от НК от 3/три/ години и 6/шест/ месеца на 3/три/ години, за престъплението по чл.199, ал.1, т.3, вр. с чл.198, ал.1, вр. с чл.20, ал.2, вр. с ал.1 от НК от 6/шест/ години на 5/пет/ години, както и определеното едно общо най-тежко наказание от 6/шест/ години на 5/пет/ години лишаване от свобода.

НАМАЛЯВА наказанията, наложени на подсъдимия В. К. Е., както следва: за престъплението по чл.330, ал.3, вр. с ал.2, т.1 и т.2, вр. с ал.1, вр. с чл.20, ал.3, вр. с ал.1, вр. с чл.26, ал.1 и ал.3 от НК от 7/седем/ години и 6/шест/ месеца на 5/пет/ години и 6/шест/ месеца, за престъплението по чл.117, ал.2 във вр. с чл.20, ал.2 от НК от 3/три/ години на 2/две/ години, както и определеното едно общо най-тежко наказание от 7/седем/ години и 6/шест/ месеца на 5/пет/ години и 6/шест/ месеца лишаване от свобода.

НАМАЛЯВА наказанията, наложени на подсъдимия Р. С. К., както следва: за престъплението по чл.330, ал.3, вр. с ал.2, т.1 и т.2, вр. с ал.1, вр. с чл.20, ал.3, вр. с ал.1, вр. с чл.26, ал.1 и ал.3 от НК от 7/седем/ години на 5/пет/ години, за престъплението по чл.117, ал.2 във вр. с чл.20, ал.2 от НК от 3/три/ години на 2/две/ години, както и определеното едно общо най-тежко наказание от 7/седем/ години на 5/пет/ години лишаване от свобода.

НАМАЛЯВА наказанието, наложено на подсъдимия М. П. Д. за престъплението по чл.330, ал.2, т.1 вр. с ал.1, вр. с чл.20, ал.2 от НК от 4/четири/ години на 3/три/ години лишаване от свобода .

НАМАЛЯВА наказанието, наложено на подсъдимия П. Р. П., както следва: за престъплението по чл. 330, ал. 3, вр. ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, вр. чл. 20 ал. 2, вр. ал.1 от НК, вр. чл. 54, ал.1 от НК от 4/четири/ години на 3/три/ години и 6/шест/ месеца и за престъплението по чл.195, ал.2, вр. с ал.1, т.3 и т.4, вр. с чл.194, ал.1, вр. с чл.20, ал.2, вр. с ал.1, вр. с чл.26, ал.1 от НК от 4/четири/ години на 3/три/ години и 6/шест/ месеца, както и определеното едно общо най-тежко наказание от 4/четири/ години на 3/три/ години и 6/шест/ месеца лишаване от свобода.

ПОТВЪРЖДАВА присъда №90/25.10.2017 г., постановена по нохд №520/2016 г. по описа на ОС Пловдив в останалата ѝ част.

Решението може да се обжалва или протестира в 15-дневен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____